

ISSN 2284-595X
ISSN-L 2284-5941

ACTUALIS 13

Revista Liceului Teoretic
Ioan Slavici - Panciu

Revistă de atitudine liceală, decentă și înțeleaptă!

SCRISOARE CĂTRE MINE

Hei,

Pare că nu ne-am mai vorbit de-o veșnicie...
Și totuși, te privesc în oglindă în fiecare zi, îți ascult gândurile în fiecare secundă, și mai presus de orice, am grijă de tine.

Îmi dau silința în fiecare săptămână pentru a ști că ești mulțumită de tine, ca să mă asigur că mintea ta se mai hrănește cu încă o mică realizare, că mai oferă un zâmbet, o privire caldă și un sfat bun. Voiam să îți spun că vei reuși!

Oricât de multe gânduri nu îți dau pace acum și oricâte nesiguranțe te lasă neputincioasă în zorii zilei, le vei ține piept! Cum de știu asta? Pentru că, deși ești dificilă, destul de indecisă și adesea încăpățânată, totodată ești o persoană implicată, cu o gândire deschisă, un suflet cald, care-și dorește, mai presus de orice, ca peste ani să se uite în jur cu drag și mândrie.

Lupta ce o porți și-o vei purta cu tine însăți va duce la colorarea micului tău univers, perfect prin contrastul nenumăratelor sale defecte. Acolo, vor apărea coli albe de hârtie, prietene cu un pix, visând – mereu - la cuvinte... și poate așa, tu, draga mea, vei ajunge să scrii povești de neuitat...

Cu drag,
a ta prietenă pe viață,
Claudia.

Draga mea,

Te cunosc atât de bine, te înțeleg, dar până acum mi-a fost teamă să îți scriu...
Astăzi m-am uitat în oglindă, la tine, și am văzut un om vesel, fericit. Da, acel zâmbet din colțul gurii și acei ochi plini de seninătate și speranță te-au trădat. Mi-a plăcut asta la culme!

Te văd și astăzi la fel de clar, chiar o văd pe acea persoană care simte nevoia să fie plăcută de toată lumea, care se complică prea mult și pune la suflet toate nimicurile, care nu acceptă jumătăți de măsură și vrea doar adevărul, indiferent de cât de dur ar fi. Știu că răbdarea nu te definește și că ești mai sinceră decât ai vrea și mai știu că ai forța de a aduce zâmbete pe fețele oamenilor. Știi cât de puțin mai zâmbesc oamenii? Prea puțin... și prea trist...

Nu mai încerca să îți ascunzi inocența și timiditatea, arată-te așa cum ești! Fii sinceră cu tine! Mie îmi place de tine așa.

Știu că ar fi trebuit să îți spun mai multe vorbe calde, de bine dar, ca și ție, nu îmi place să vorbesc prea mult. Te rog să nu încetezi niciodată să crezi în prietenie, în oameni, în iubire și să zâmbești cât mai mult posibil!

Nu uita că sunt mereu aici, lângă tine, gata să te prind oricând.

A ta,
Mara / Ada.

Dragă Andrei,

Mă bucur așa de mult că îți pot scrie acum!
Ai avut grijă de mine mereu, m-ai tratat așa cum se cuvine, am fost și sunt în continuare templul sufletului tău. Îți mulțumesc pentru simplul fapt că nu ești ca tinerii din ziua de astăzi, cei care își trăiesc viața printre vicii, afundați până în gât în tutun și alcool. Să știi că aceste vicii sunt doar niște măști ce acoperă, din păcate, partea bună a unui om. Cu toții avem ceva special în noi, dar acel talent se pierde dacă îl târâm mereu prin noroiul insultelor, cuvintelor urâte și al neîncrederii.

Știu, toți avem zile bune și zile rele, o zi proastă nu reprezintă sfârșitul! Știu, poate ești trist din cauza a ceva ce nu ai făcut sau ai făcut greșit, dar gândește-te că ai făcut tot ce ți-a stat în putință și că data viitoare vei evita situațiile neplăcute!

Of, ce trece timpul ăsta... Aș mai fi avut multe de spus...

În încheiere vreau să-ți spun că sunt foarte mândru de ceea ce ești și de ce ai ajuns, de ceea ce ai făcut pentru ceilalți oameni și de faptul că poți aduce un zâmbet pe buzele lor. Acesta este cel mai important lucru!

Nu uita, un zâmbet poate însenina ziua cuiva!

Cu multă dragoste,
Andrei.

Draga mea,

Timpul trece și tu ești într-o continuă schimbare. Trecherile tale de la o stare la alta mă amețesc! Hotărăște-te cum vrei să fii, ori dacă nu, mai bine oprește-te, rănești oameni care te iubesc! Și e destul că îți suportă toanele, lasă-le timp să se obișnuiască cu tine!

Mai știu că îți expui orgoliul cu mândrie. E o parte bună, ai spune tu, dar eu nu sunt de acord, cu toții avem dreptul la înțelegere, la fel cum și tu susții că ai nevoie.

Dar, pe lângă toate imperfecțiunile tale: încăpățânarea, tendința de a controla orice situație, curiozitatea exagerată și multe, multe altele, TU iubești! și nu iubești așa orișicum, iubești în felul tău original, mereu altfel, din ce în ce mai intens. Inima ta e mică, iar iubirea e precum bătaile inimii tale: puternică, infinită.

Te rog, rămâi puternică și optimistă oricând, oricum, oriunde, pentru că asta te caracterizează!

Cu sinceritate,
Andreea.

Editorial pag. 1	SCRISOARE CĂTRE MINE - pag. 1
Profil Liceal pag. 2	- Educație financiară și orientare în carieră Școala Altfel (15 – 19 mai 2017) - pag. 2 - +SUCCES ROLISSE (2017-2021) - pag 3-5 - Toamna, la LIS se numără... bobocii ! - pag. 6-7 - Corul de cameră CANTABILE la Festivalul Internațional coral din Preveza - Grecia 6-9 iulie 2017 - pag. 8 - Mathématiques Sans Frontières, proiect interdisciplinar de matematică în limba franceză - pag. 9 - Certificatele internaționale Cambridge și DELF - un atu în carieră - pag. 10
EU-RO pag. 11	- Dincolo de Marea Neagră: GEORGIA - pag 11-12 - Crăciunul în MARAMUREȘ - paag. 13
In Extenso pag. 14	- Eu mi-s șezătoristă! - pag. 14-15 - Voluntariatul înseamnă normalitate - pag. 15-16 - Împlinirea înseamnă depășirea limitelor - pag. 16 - ReStart pentru un jurnalism de calitate – un proiect care te învață să devii un jurnalist profesionist - pag. 17
Pro Comunitate pag. 18	- IMPACT: Și tu poți schimba orașul tău! - pag. 18 - Consilier pentru o zi. Strategii de politică locală - pag. 19 - IOAN SLAVICI și activitatea sa jurnalistică. Presa în slujba cauzei naționale române - pag. 20
Cântecul Muzei pag. 21	- De-a v-ați ascunselea prin vise... - pag. 21 - François, marțianul vesel. „Pierduți în Galaxia Unicornilor” - pag. 22-23 - Poezii pe ritmuri ... underground - pag. 24-25 - Trandafirul Galben - pag. 25-26
Ex Cathedra pag. 27	- Centenarul Primului Război Mondial. Vrancea eroică - pag. 27-28 - Rezistența anticomunistă a elevilor în ultimul deceniu al regimului național-comunist din România - pag. 28-29 - Dadaismul și Tristan Tzara - pag. 30 - Salvador Dali: “Suprarealismul sunt eu!” - pag. 31
Zoom Cultural pag. 32	- OCTAV - pag. 32-33 - Darul lui Jonas - pag. 33-34 - Fetița căreia nu-i plăcea numele său de Elif Shafak - pag. 35-36 - Pe când eram o operă de artă de Erich-Emmanuel Schmitt - pag.36-37 - Fight Club - pag. 37-38 - Poftă de ciocolată de Care Santos - pag 38-39
Zodia Elevului pag. 40	- Politețea e demodată ? - pag. 40 - Viața unui copil cu diabet - pag. 40-41 - Viața la puterea a treia - pag. 42-43 - Coup de foudre. Dragoste la prima vedere. Love at first sight - pag. 43 - Un altfel de Zodiaco - pag.44

EDUCAȚIE FINANCIARĂ și ORIENTARE ÎN CARIERĂ ȘCOALA ALTFEL (15 – 19 mai 2017)

Indiferent dacă ne simțim sau nu atrași de bani, cert este că fiecare dintre noi are propria sa relație cu banii. Îi dorim, îi folosim, îi punem în circulație.

Desigur, ideal ar fi ca fiecare dintre noi să folosească banii cu cap. Pentru asta, avem nevoie de cunoștințe financiare pentru a ști cu ajutorul căror metode și instrumente ne putem gestiona banii cât mai bine, fie că vorbim despre banii personali, sau, despre banii generați de afacerea pe care o administrăm. Din acest motiv, Fundația *Dreptul la Educație*, fundație activă din anul 2014, și-a asumat misiunea de a instrui cât mai mulți elevi din România în domeniul Educației financiare.

În luna mai 2017, proiectul nostru a ajuns și la Liceul Teoretic „Ioan Slavici” din Panciu, mai exact, în cadrul Săptămânii Altfel, ce a avut loc în perioada 15 – 19 mai 2017.

Pe parcursul celor 5 zile dedicate educației nonformale, cei 4 traineri ai Fundației au lucrat cu un număr de

aproximativ 170 de elevi, de la clasa a VIII-a și până la clasa a XII-a, inclusiv; aceștia au beneficiat de cele două programe educaționale oferite de către Fundația *Dreptul la Educație*: **Educație financiară și Orientare în carieră**, două direcții de dezvoltare de interes pentru orice tânăr care își dorește să devină în viitor un adult independent, împlinit și de succes.

În fiecare proiect educațional nonformal în care ne implicăm, accentul cade 100% pe elevi, mai exact, pe nevoile, întrebările și curiozitățile lor. Ne implicăm 100% în organizarea și livrarea trainingurilor pe care le susținem, pentru a putea crea un spațiu deschis și prietenos pentru participanții noștri.

Este important pentru noi ca elevii să se simtă ascultați, înțeleși și respectați, este important să își găsească propria voce și propria valoare. Punem accent pe exprimare liberă, experimentare și pe înțelegerea eșecului ca o parte integrată și vitală a oricărui proces de învățare și de dezvoltare.

După crearea unui astfel de cadru de învățare, elevii pot începe să identifice mai ușor și cu o mai mare acuratețe metode eficiente de gestionare a banilor și de prevenire a riscurilor financiare, precum și metode eficiente de planificare a carierei profesionale viitoare. La finalul cursurilor de educație finan-

ciară, elevii de la Liceul Teoretic „Ioan Slavici” au devenit conștienți de importanța trasării unui plan financiar, precum și de completarea unui jurnal de cheltuieli, două acțiuni ce ajută la conturarea unui comportament de consumator conștient, acesta fiind unul din obiectivele noastre principale: formarea de obiceiuri financiare sănătoase, cum ar fi economisirea consecventă, o gestiune conștientă a cheltuielilor în raport cu veniturile perso-

nale realizate, planificare financiară pe termen mediu și lung.

În total, 12 grupe de elevi au participat la programele noastre de educație financiară, în timp ce alte două grupe de elevi, de clasa a VIII-a, respectiv, clasa a XII-a, au participat la cursuri de orientare în carieră, la finalul cărora elevii au învățat să identifice, cu ajutorul trainerilor, aptitudini, interese și puncte forte proprii care i-ar putea asista în viitoarea lor intrare și integrare pe piața muncii, indiferent de domeniul profesional vizat.

Noi ne-am simțit foarte bine alături de elevii și cadrele didactice de la Liceul „Ioan Slavici” și am fost foarte impresionați de găzduirea caldă și de organizarea impecabilă a tuturor activităților.

Tocmai din acest motiv vom reveni, pentru al doilea an consecutiv, la liceu pentru a livra și alte cursuri de educație financiară și de orientare în carieră. Și sperăm ca la anul să avem acces la Observatorul astronomic pe care nu am apucat să îl vizităm anul acesta!

Alexandra SAVA,
Trainer Fundația Dreptul la Educație
Sursă foto: CȘE LIS

Foto fundal: Cristi ȘERBAN - absolvent LIS

+SUCCESE ROLISSE (2017-2021)

Din septembrie 2017, în liceul nostru se derulează un nou proiect, +SUCCESE ROLISSE, care face parte din Proiectul privind Învățământul Secundar (ROMANIAN SECONDARY EDUCATION PROJECT) - ROSE în valoare totală de 200 de milioane de euro. Acesta este finanțat în baza Acordului de Împrumut semnat între Guvernul României și Banca Internațională de Reconstrucție și Dezvoltare (Banca Mondială) și este implementat de către Ministerul Educației Naționale prin Unitatea de Management al Proiectelor cu Finanțare Externă (UMPFE).

Proiectul ROSE, parte a Programului Național al Ministerului Educației Naționale „Sprijin la bacalaureat, acces la facultate” este structurat pe trei componente: 1. Intervenții la nivelul liceelor și intervenții sistemice; 2. Intervenții la nivelul universităților din sistemul public de învățământ și 3. Management de proiect, monitorizare și evaluare.

Schema de Granturi pentru Licee, în valoare totală de 127,3 milioane de Euro, finanțată în cadrul Sub-componentei 1.1 a proiectului ROSE, vizează 1.154 de licee cu performanțe scăzute din România. Această sub-componentă sprijină tranziția elevilor din sistemul de învățământ secundar superior către învățământul

terțiar și se bazează pe acordarea a trei categorii de granturi individuale (mici, medii, mari), pe parcursul a trei runde, liceelor selectate. Valoarea fiecărui grant variază între 70.000 euro și 152.500 euro, în funcție de numărul total al elevilor înscriși în liceu și de rata de promovabilitate a examenului de bacalaureat. Perioada de derulare a granturilor acordate liceelor este de maximum 4 ani și are ca obiective: reducerea ratei de abandon școlar în licee, creșterea ratei de absolvire și îmbunătățirea performanței la examenul de bacalaureat.

Liceul Teoretic *Ioan Slavici* a fost selectat să facă parte din prima rundă și a accesat, în cadrul Schemei de Granturi pentru Licee (SGL), un grant în valoare de 315.034 Lei (70 000 euro) pentru implementarea subproiectului +SUCCESE ROLISSE.

Acest lucru se datorează în mare parte doamnei prof. Cristina Istrate și dlui director Manovici Andrei-Igor care au trimis scrisoarea de intenție în momentul în care Ministerul Educației a lansat prima rundă de granturi. Scrisoarea a fost apreciată ca fiind bine argumentată și, cu toate că rata de participare la examenul de bacalaureat este de 99% iar rata de promovare a examenului de bacalaureat este de peste 85%, am fost printre liceele eligibile, invitate să depună

formularul de aplicație. Pe baza acestuia a fost încheiat Acordul de Grant SGL/R.I/263/27.06.2017 cu Ministerul Educației Naționale (MEN) - Unitatea de Management al Proiectelor cu Finanțare Externă (UMPFE).

Obiectivul general al subproiectului „+SUCCESE ROLISSE” este îmbunătățirea activității educaționale a Liceului Teoretic *Ioan Slavici* Panciu în vederea creșterii randamentului școlar al elevilor de nivel liceal. Acesta poate fi atins prin îndeplinirea celor trei obiective specifice: creșterea ratei de promovare la examenul de bacalaureat; diminuarea ratei de abandon și prin crearea unei **Săli de training și conferințe** cu 100 de locuri pentru elevii Liceului Teoretic *Ioan Slavici* Panciu.

Beneficiarii direcți ai proiectului sunt aproximativ 150 de elevi din clasele a IX-a, a X-a, a XI-a, a XII-a, care au rezultate slabe la disciplinele la care vor susține examenul de bacalaureat și care au nevoie de sprijin pentru a se pregăti în condiții optime și cu șanse reale de promovare a examenului de bacalaureat.

Echipa de management a proiectului este formată din prof. Manovici Andrei-Igor, coordonator de grant, Belibou Camelia, responsabil financiar, prof. Cociorbă Mariana-Luminița, responsabil cu derularea achizițiilor,

prof. Istrate Cristina-Monica, responsabil Resurse umane.

Activitățile propuse care vor duce la atingerea obiectivelor se încadrează în cele trei tipuri de activități eligibile prevăzute în cadrul Schemei de Granturi pentru Licee: I. Activități pedagogice și de sprijin; II. Activități extracurriculare, III. Activități de renovare și dotare și se vor desfășura în fiecare an de grant.

Până în acest moment au fost implementate câteva activități.

Prima activitate din Graficul activităților pe acest an școlar, denumită „Familiarizarea elevilor cu oferta educațională a învățământului terțiar și piața forței de muncă”, a fost o vizită de informare și documentare la RIUF București - Târgul internațional de universități din Europa de Sud-Est care a avut loc pe 7 octombrie 2017 și la care au participat 44 de elevi din clasele XI-XII, însoțiți de 5 cadre didactice. Elevii au avut ocazia să se informeze în legătură cu programele de studii pe care le propun Universitățile din țară și din străinătate, costurile studiilor în străinătate, modalitatea de accesare a burselor. Ei au participat și la ateliere precum: LUMEA PE

FAST FORWARD. DESPRE TEHNOLOGIE ȘI ALTE ISPITE. Invitații acestui atelier, Lorena Buhnici, Mihnea Ghilduș și Cristian Florea au dezbătut importanța tehnologiei, consecințele utilizării gadget-urilor în școală, în viața profesională și au insistat asupra necesității deschiderii față de acestea.

Începând cu 20 noiembrie și până pe 20 decembrie, cei 97 de elevi din clasele IX-XI, cuprinși în grupul țintă din primul an de proiect, au participat, săptămânal, la ateliere de dezvoltare personală implementate de cei doi experți ai firmei TRAINING RO-

MANIA - SC CESCO Perform S.R.L. Focșani, Gabriela și Daniel Mocanu, conform Contractului de consultanță semnat pe 16 noiembrie 2017, în valoare de 12 600 lei fără TVA. Temele abordate în cadrul atelierelor au fost *autocunoașterea, comunicarea, inteligența emoțională, învățarea cum să înveți, creșterea stimei de sine, atingerea obiectivelor personale, branding personal*. „M-am bucurat să-i am alături de mine, să participe, să-și pună în valoare curiozitatea pentru a descoperi lucruri noi, pentru a începe să gândească într-un alt sistem de valori. Au aflat că se poate, că ei sunt schimbul de mâine al societății, că ei trebuie să nu mai aștepte ca altcineva să le rezolve problemele, ei trebuie să facă ceva, începând cu situația școlară, comportamentul social și familial, pregătirea pentru o profesie”, mărturisește dl. Daniel Mocanu.

În paralel, cei 39 de elevi din clasa a XII-a cuprinși în grupul țintă din primul an de proiect, au participat la ateliere de consiliere și orientare în carieră implementate de experți ai firmei GREAT PEOPLE INSIDE SRL BRAȘOV pe baza Contractului de consultanță semnat pe 22 noiembrie 2017, în valoare de 4 858 lei. Atelierele se desfășoară în două etape. Într-o primă etapă, a fost făcută analiza nevoilor specifice ale beneficiarilor prin

aplicarea de instrumente online de evaluare psiho-aptitudinală, în vederea culegerii de date relevante pentru fundamentarea nevoilor particulare de consiliere/orientare pe baza cărora vor fi pregătite tematicile pentru cea de-a doua etapă. Astfel, elevii au răspuns individual la un chestionar online pe baza căruia au fost generate câte două rapoarte, unul de evaluare a personalității și a aptitudinilor și altul de interese ocupaționale. Pe 20 decembrie 2017 a avut loc cea de a doua etapă, atelierele de consiliere și orientare profesională de grup, care au fost orientate spre crearea unui suport pentru stabilirea planului de carieră, pentru identificarea unei universități și apoi a unui loc de muncă în acord cu propriul profil psiho-aptitudinal, precum și consiliere în vederea accederii la o facultate, respectiv intrarea pe piața muncii.

În perioada ianuarie-mai 2018, elevii claselor a IX-a, a X-a și a XI-a vor beneficia de un program de pregătire remedială la disciplinele matematică și limba și literatura română, program ce se va desfășura în două etape, în ianuarie, respectiv mai 2018, în timp ce elevii claselor a XII-a vor participa la un program de pregătire suplimentară la disciplinele la care vor

susține examenul de bacalaureat. De asemenea, vor fi inițiate activitățile de amenajare a sălii de conferințe.

Prin implementarea acestor activități în cei patru ani de grant, ne propunem ca rata de promovabilitate

la examenul de bacalaureat să crească de la valoarea de referință actuală de 86,73% la ținta finală de 96%, rata de abandon la nivelul liceului să se diminueze de la valoarea de referință actuală de 1,88% până la ținta finală de 1,50%. De asemenea, ne dorim ca Sala de training și conferințe a Liceului Teoretic Ioan Slavici Panciu să fie funcțională începând cu anul școlar 2018-2019.

Impresii ale participanților la proiectul +SUCCESE ROLISSE:

Traineri:

„În acest proiect am avut privilegiul să descopăr și să urmăresc elevii de-a lungul celor câteva ateliere, înțelegând modul în care gândesc, în care văd viitorul, modul în care percep lumea din jurul lor precum și mediul școlar. Am constatat cu tristete că mulți dintre ei privesc cu neîncredere societatea în care trăiesc și vor trăi, nu și-au setat obiective personale, nu au opinii despre viitor, privind viața doar prin prisma momentului, făcând lucruri cât mai facile, renunțând prea ușor la lucrurile importante. Aceste concluzii m-au făcut să caut și să găsesc soluții, să discut cu ei, să le deschid perspective optimiste, să-i însuflețesc și să-i motivez. I-am observat cum au trecut prin diferite momente: de la opoziție, închidere, dezinteres, au trecut încet la a observa, la a participa, a se integra, finalizând cu dorința de a se face remarcăți și de a se valoriza în

conștientizat legătura cauzală dintre muncă, efort și realizare.

Sper că am atins acele subtile mecanisme emoționale și de gândire

ale adolescenților participanți și că vor acorda atenția cuvenită școlii și evoluției lor școlare, potențialului propriu, pentru a-și realiza visele frumoase într-o societate mai frumoasă.” (Daniel Mocanu, trainer, TRAINING ROMÂNIA - SC CESCO Perform S.R.L. Focșani).

„Am cunoscut în acest proiect adolescenți în diferite etape ale evoluției lor, începând de la cei care încă nu-și cunosc potențialul și nu au o viziune pentru viitorul lor, până la cei care știu sigur ce vor dar nu-și valorifică la maxim potențialul pentru a-și realiza așteptările.

Elevii sunt dornici să cunoas-

ă aceste activități, ei vor învăța să își recunoască emoțiile și să le utilizeze eficient, să își vizualizeze și să-și planifice viitorul, să își dezvolte empatia și înțelegerea pentru cei din jur și să-și construiască relații mai bune, să își descopere atu-urile și cum să le folosească, să își exprime opinia, să înțeleagă nevoile altora, să își poată depăși teama de a fi în centrul atenției, barierele de comunicare și cel mai important, să aibă mai multă încredere în ei.

Mă bucur că fac parte din acest proiect, lucrul cu adolescenții îmi dă mari satisfacții. E special să descoperi că, deși sunt atât de tineri, au atâta forță și sensibilitate în același timp. Îmi doresc să determin o schimbare pozitivă în viața lor, un salt calitativ și să îmi aduc în mod semnificativ contribuția la canalizarea lor către un viitor frumos.” (Gabriela Mocanu, trainer, TRAINING ROMÂNIA - SC CESCO Perform S.R.L. Focșani)

Elevi:

„Cursul a fost super. Este minunat!” (Daniela)

„Am învățat să lucrez mult mai bine în echipă și să înțeleg mai bine sentimentele celorlalte persoane. Am înțeles că trebuie să mă dedic mai mult pentru a avea viitorul pe care mi-l doresc.” (Cătălin)

„Succesul se obține doar prin muncă iar un curs primit în plus este mereu important. Mă ajută să văd calea cea bună, calea spre succes, calea spre fericirea mea. Vă mulțumesc pentru încrederea, ajutorul și motivația pe care mi-ați dat-o prin intermediul acestui proiect.” (George)

„Mi-au plăcut jocurile interactive dar nu mi-a convenit timpul ce trebuia acordat.” (Dumitru)

„Aceste ore m-au ajutat la dezvoltarea personală și pentru a învăța mai bine și mai ușor. Mi-a dat mai multă încredere în mine și m-a ajutat să-mi dezvolt calitățile.” Pușcașu

mod pozitiv și echilibrat. Au înțeles că și ei au responsabilități, au înțeles că trebuie să ofere, nu numai să ceară, au

că lucruri noi, recunosc problemele cu care se confruntă și se implică efectiv în toate activitățile. Participând la

TOAMNA, LA LIS SE NUMĂRĂ... BOBOCII !

În fiecare toamnă, Liceul Teoretic "Ioan Slavici" din Panciu se mândrește cu noii elevi ce-i calcă pragul. Fiecare "boboc", cu siguranță emoționat, își dorește să pășească într-un tărâm magic, unde să învețe tainele prieteniei și ale colegialității, își dorește să pășească în inegalabili ani de liceu.

Atmosfera caldă, propice studiului, oferă tinerilor un spațiu fecund în care se vor forma personalități autohtone și desigur, unde vor trăi clipe de neuitat. Așa că le urăm un sincer "Bun venit!", invitându-i la "Balul Bobocilor", organizat în acest an de către elevii clasei a XII-a D, coordonați de diriginta lor, prof. Gabriela Pricop. Cele mai frumoase, istețe și talentate 10 boboace s-au înscris deja la concursul "Miss Boboc", pentru titlul ce-l vor deține timp de patru ani, atestat de clasa tiară și imaculata banderolă.

Mai multe detalii vom afla de la Victoria-Elena Țugui, câștigătoarea concursului "Miss Boboc 2014.

Reporter: Care este tema din acest an?

Victoria: Tema din acest an se intitulează

lează **Miss în jurul lumii.**

Reporter: Când va avea loc acest eveniment?

Victoria: În data de 17 noiembrie 2017.

Reporter: Câte concurente sunt și care este numele fiecăreia?

Victoria: Participantele sunt în număr de 10, iar ele se numesc Crancu Ele-

na, Isac Maria-Crina, Ursu Alexandra, Corcoz Francesca-Ștefania, Ismerliu Elena, Corcoz Alexandra, Ciocîrlan Andreea-Cristiana, Amărioarei Raluca-Andreea, Toderascu Cătălina-Maria și Vulpoi Bianca-Oana.

Reporter: Și... cum merg repetițiile?

Victoria: Putem observa un progres pe zi ce trece!

Reporter: Mărturisește-ne cum a fost prima repetiție!

Victoria: Recunosc că a fost dificilă, din cauza unui număr mare de fete, anume 14, dintre care 10 au ales să participe până la ultima etapă a concursului.

Reporter: Ți mulțumim frumos pentru informațiile oferite!

Vitoria: Cu mare drag!

Iar acum să vedem ce fac concurente noastre. Pășim cu discreție în culise și le adresăm câteva întrebări în pauzele din timpul repetițiilor:

Reporter: Ești emoționată?

Corcoz Alexandra: Sunt foarte emoționată, dar cred că este normal ca fiecare concurentă să aibă parte de emoții, iar atât timp cât acestea sunt

constructive, nu este nimic grav.

Reporter: Consideri că vei face față juriului și îl vei impresiona, obținând astfel titlul de "Miss Boboc" ?

Ismerliu Elena: Nu știu dacă îl voi impresiona, deși îmi doresc foarte mult acest lucru și de ce nu, să devin Miss Boboc!

Reporter: Povestește-ne cum a fost prima repetiție!

Amărioarei Raluca: Au fost multe persoane necunoscute, era diferit, însă de la a doua repetiție am început să mă simt în largul meu.

Reporter: De ce ai ales să participi la acest concurs?

Ciocîrlan Andreea:

Îmi doresc să am o amintire frumoasă din liceu și să-mi descopăr feminitatea.

Reporter: Care sunt probele impuse de concurs?

Corcoz Francesca-Ștefania: Probele

sunt clasice, specifice oricărui concurs de miss, mai exact: prezentarea individuală, proba de cultură generală, defilarea într-o ținută de zi, proba talen-

talentate, iar juriul a deliberat! Titlul de "MISS BOBOC 2017" a fost obținut de concurenta CORCOZ ALEXANDRA (IX D), locul doi de Corcoz Francesca-Ștefania (IX A), pe locul trei s-a clasat Amărioarei Raluca-Andreea (IX D), iar Miss Popularitate, care a strâns cele mai furtunoase aplauze, a fost câștigat de Isac Maria-Crina (IX B).

Deși doar patru dintre participante au urcat pe podium, fiecare concurentă e o învingătoare prin experiența acumulată și curajul de a apărea pe scenă, în fața unui public numeros. În plus, amintirile frumoase și

telor și defilarea într-o ținută de seară.

La câteva zile după am interviuat concurente, a avut loc și mult așteptatul concurs. Fetele au dat dovadă de grație, eleganță, inteligență și desigur, ne-au demonstrat cât sunt de

prietenii câștigate sunt beneficiile principale ale participării la acest concurs!

Felicitări tuturor, elevelor participante și clasei organizatoare!

Teodora MUSTĂȚĂ,
Clasa a XII-a B

Foto: Daniela-Camelia MUNTEANU - absolventă LIS

CORUL DE CAMERĂ CANTABILE LA FESTIVALUL INTERNAȚIONAL CORAL DIN PREVEZA – GRECIA 6-9 iulie 2017

În această vară, Corul de Cameră *Cantabile* a avut onoarea de a participa la cea de-a XXXV-a ediție a Festivalului Internațional Coral din Preveza, Grecia.

Prima zi petrecută în Grecia a fost marcată de o paradă stradală desfășurată în centrul Prevezei, ce s-a finalizat cu Deschiderea Oficială, la Garden Theatre. Cele 30 de coruri participante din Cehia, Cipru, Danemarca, Elveția, Estonia, Germania, Grecia, Letonia, Republica Moldova, Polonia, România, Serbia, Ucraina și Ungaria au avut ocazia să cunoască concurența și totodată, membrii juriului.

În cea de-a doua zi am susținut un recital în aer liber. În urma acestuia, am fost aplaudați și felicitati de către turiștii prezenți care s-au bucurat să ne asculte, apoi, după o lungă repetiție a întregului repertoriu, am concurat la secțiunea *Cor de tineret mixt*, competiția corală desfășurându-se la Biserica *Sfinții Constantin și Elena* din Preveza. Cu toate că emoțiile își făceau simțite prezența, am cântat cu drag, dorind în același timp să impresionăm juriul.

Amalia MIRON,
Beatrice ZAHARIA
cls. a XI-a D
Sursă foto: CANTABILE

În cea de-a treia zi am susținut un ultim recital, într-un frumos orașel aflat în vecinătatea Prevezei.

Acest loc ne-a încărcat pozitiv, aura sa medievală introducându-ne, parcă, într-o altă lume.

În cadrul ceremoniei de acordare a premiilor care a avut loc la NI-KOPOLIS, Corul *Cantabile* a obținut **medalia de bronz**, de care suntem mândri, fiind o încununare a eforturilor noastre.

Această deplasare a noastră este una dintre cele mai frumoase, deoarece am rămas cu amintiri și cu experiențe minunate, pe care le vom păstra cu drag în suflet, peste ani. Cu siguranță nu vom uita zilele petrecute la piscina hotelului la care am fost cațați, bătaia cu apă de pe plajă, serile călduroase pe care le petreceam pe terasa hotelului și mai ales locurile vizitate, care ne-au introdus cu adevărat pe tărâmul zeilor greci.

Amalia MIRON,
Beatrice ZAHARIA
cls. a XI-a D
Sursă foto: CANTABILE

MATHÉMATIQUES SANS FRONTIÈRES, proiect interdisciplinar de matematică în limba franceză

Începând din acest an școlar, la nivelul Liceului Teoretic *Ioan Slavici* Panciu se desfășoară proiectul *Mathématiques Sans Frontières*, o colaborare între catedra de matematică-informatică (prof. Cristina Istrate) și catedra de limbi moderne (prof. Elena Manovici). Ideea acestui proiect are la bază:

- o axiomă: Matematica este un limbaj universal;
- o teoremă: Dacă ai cunoștințe de limba franceză și înțelegi matematica explicată în limba română, atunci o poți face și în limba franceză;
- o ipoteză: Gimnaștii liceului doresc să își pună în valoare spontaneitatea, creativitatea, logica matematică, deprinderile de calcul numeric, dar și competența de a comunica în limba franceză;
- o presupunere: Există, încă, elevi care doresc să participe la concursuri de matematică și/ sau de limba franceză, presupunere despre care coordonatorii proiectului speră să nu fie absurdă.

Grupul țintă căruia i se adresează activitățile acestui proiect sunt elevi din clasele a V-a A și a VI-a A, iar obiectivele proiectului *Mathématiques Sans Frontières* din Liceul Slavici sunt revitalizarea și menținerea interesului pentru matematică, exersarea competențelor de receptare și exprimare a unui mesaj scris în limba franceză, testarea achizițiilor de lexic sau gramatică a limbii franceze, precum și a cunoștințelor de matematică, într-o manieră ludică, implicarea profesorilor în parteneriate școlare și schimburi de experiență, îmbunătățirea capacității elevilor de a-și asuma și de a promova valori precum solidaritatea, cooperarea și respectul reciproc.

Deoarece elevii de clasa a V-a

sunt în primul an de studiu al limbii franceze, o primă activitate s-a desfășurat în perioada octombrie – decembrie 2017, sub forma unor ateliere de studiere a tipurilor de probleme date la concursurile de matematică în limba română. Din luna ianuarie 2018, vor începe ateliere de studiu pe tipuri de probleme date la concursurile de matematică cu subiecte redactate în limba franceză. Această activitate se va derula până în luna mai 2018. În paralel cu aceste două activități, elevii de gimnaziu vor participa la diverse concursuri. Astfel, în luna octombrie 2017, în urma selecției organizate pe 13.10.2017, au participat la Concursul interjudețean Cristian Calude organizat de Colegiul Național Vasile Alecsandri Galați 4 elevi din clasa a V-a A: Drilea Melania, Mutică Ioana, Popa Matei și Popescu Eduard. În luna noiembrie 2017, câțiva elevi din clasele a V-a și a VI-a s-au înscris la etapa online a concursului Lumina Math, dar niciunul nu a reușit să se califice la etapa scrisă. Pentru anul 2018, coordonatorii intenționează să înscrie elevii din grupul țintă al proiectului la concursul interjudețean Euclid organizat de Școala Duiliu Zamfirescu Focșani, la Olimpiada locală de matematică și la Concursul Național Orthofrançais.

Activitățile proiectului derulate în perioada octombrie 2017 – mai 2018 pregătesc participarea la două concursuri de matematică în limba franceză.

Primul concurs se numește chiar *Mathématiques sans frontières* și este organizat la nivel internațional de Inspection pédagogique régionale de mathématiques, Rectorat de Strasbourg, la nivel național de Școala Gimnazială Nr.1 Suceava, iar la nivel

local de orice unitate de învățământ care se înscrie în concurs, participarea elevilor fiind gratuită și recompensată. Elevii clasei a V-a vor participa la secțiunea MSFJ - *Mathématiques sans frontières junior*. Concursul are 13 probleme, cele de la 2 la 13 sunt în limba franceză, primul subiect este în engleză sau în germană. Elevii vor lucra pe grupe. Grupele care termină de rezolvat propriile subiecte au voie să își ajute colegii. Foile de concurs vor fi trimise la evaluatorul național.

Cel de-al doilea concurs la care se dorește înscrierea și participarea este Concursul interdisciplinar de matematică în limbi moderne *Mathmoiselle*, organizat de Liceul Teoretic Bilingv Ita Wegman, în parteneriat cu Societatea de Științe Matematice din România, cu acordul Inspectoratului Școlar al Municipiului București. Concursul se va desfășura în școală, cu subiecte parolate, după modelul olimpiadelor. Acest concurs presupune rezolvarea a nouă itemi (trei de calcul numeric, trei de logică, creativitate și inteligență verbală, doi cu caracter practic-aplicativ, unul cu răspuns deschis, cu redactarea în limba franceză). Foile de concurs vor fi trimise la evaluatorul național.

La finalul proiectului, toți participanții vor primi un Certificat, dovadă a competențelor și abilităților dobândite sau îmbunătățite prin experiența acumulată.

Cum matematica nu se poate face doar cu axiome, **teoreme**, ipoteze și presupuneri, este **nevoie** și de un rezultat, de o **concluzie**. Concluzia va veni după finalizarea proiectului, în iunie 2018, așa că o veți afla în numărul următor al revistei ACTUALIS.

Prof. Cristina ISTRATE

CertIFICATELE INTERNAȚIONALE CAMBRIDGE ȘI DELF - UN ATU ÎN CARIERĂ

Cambridge Assessment English

Examenul Cambridge reprezintă o oportunitate de a-ți testa cunoștințele și de a le valorifica. Programul și întregul proces de pregătire și examinare este unul simplu și aduce numeroase beneficii. Pe lângă faptul că îți îmbunătățești și antrenezi apți-tudinile cu privire la această limbă utilizată pe plan mondial, examenul echivalează competențele lingvistice incluse în examenul național de Bacalaureat. Acest certificat este recunos-

cut pe plan internațional încă din anul 2010. Diploma obținută atestă faptul că ai cunoștințe superioare în materie de limbă engleză, lucru ce te va ajuta foarte mult din mai multe puncte de vedere, dar mai ales atunci când aplici pentru un job. În momentul în care îți pui la punct CV-ul, acest certificat va fi un mare avantaj.

Programul este organizat pe diferite niveluri de competență. Acestea sunt, în ordine, de la cel mai puțin avansat la cel mai avansat, KET, PET, FCE, CAE și CPE. Fiecare nivel prezintă avantajele sale și se alege, în general, în funcție de vârstă și capacitatea de învățare. Cu siguranță există unul potrivit pentru fiecare.

Începând cu anul școlar 2012-2013, Liceul Teoretic "Ioan Slavici"

Panciu a devenit centru de pregătire, pretestare și testare pentru Examenul Cambridge. Acest lucru este important, deoarece astfel există o alternativă mai comodă și la fel de eficientă pentru participarea la acest program. Acum elevii pot veni aici pentru a învăța și a susține examenul recunoscut internațional, în loc să fie nevoiți să se deplaseze către centre mai îndepărtate din țară. În cadrul liceului, programul este coordonat de profesoara de limbă engleză Raluca-Andreea Costan.

Toată lumea doritoare să învețe și să se dezvolte pe acest plan este binevenită să se alăture echipei. Acest program vă va fi cu siguranță mai mult decât benefic!

Prof. Raluca COSTAN

DELF (Diplôme d'Etudes en Langue Française)

DELF (Diplôme d'Etudes en Langue Française) și DALF (Diplôme Approfondi de Langue Française) sunt diplome oficiale eliberate de Ministerul Educației Naționale din Franța, pentru a certifica competențe de cunoaștere a limbii franceze de către candidați străini.

DELF JUNIOR ET SCOLAIRE este versiunea de examen adaptată elevilor (pentru nivelele A1, A2, B1, B2 - nivele de competență corespunzând Cadrului comun de referință pentru limbi străine al Consiliului European).

La fiecare nivel, cele 4 competențe evaluate sunt:

1. Înțelegerea mesajului audiat
2. Producerea de mesaje orale
3. Înțelegerea mesajului scris
4. Producerea de mesaje scrise

Certificatul internațional DELF a fost obținut atât de elevi de liceu (nivelurile B1 și B2), cât și de

elevi de gimnaziu (nivelurile A1, A2, B1) din cadrul Liceului Teoretic Ioan Slavici.

În perioada septembrie-decembrie 2017, Liceul Teoretic Ioan Slavici a organizat cursuri de pregătire în vederea obținerii diplomei DELF B1 și B2, în parteneriat cu Institutul Francez din Iași.

AVANTAJE:

Diploma DELF B1 sau B2 echivalează proba de Competențe lingvistice la limba modernă din cadrul examenului de Bacalaureat.

Diplomele DELF și DALF beneficiază de recunoaștere internațională și au termen de valabilitate nelimitat. Ele sunt eliberate de Ministerul Educației Naționale din Franța.

Cursurile DELF completează pregătirea elevilor în vederea participării la Olimpiada de Limba franceză, motivându-i să obțină performanțe la nivel județean și național.

OPORTUNITĂȚI:

Diplomele DELF și DALF facilitează obținerea unei burse universitare de studiu într-o țară străină, accesul la un loc de muncă mai bine plătit, participarea la programe de voluntariat în străinătate, etc.

În cadrul Liceului Teoretic Ioan Slavici Panciu, Clubul DELF este coordonat de prof. de limba franceză Elena MANOVICI.

Prof. Elena MANOVICI

Foto fundal: Cristi ȘERBAN - absolvent LIS

Dincolo de Marea Neagră – Georgia

Pariez că dacă vei ajunge vreodată în Georgia, nu vei avea nici cea mai mică idee despre ceea ce te va aștepta acolo.

Georgia este un mixt deosebit între modern și tradițional, între vest și est, între Europa și Asia.

Aflată la est de Marea Neagră, această țară nu se regăsește în

Persan, cât și de cea a ocupației sovietice.

Tbilisi oferă un peisaj de neegalat, având de la vechi fortărețe, alei înguste, balcoane cu arhitectură orientală, până la clădiri moderne.

topul destinațiilor turistice, în ciuda atracțiilor turistice pe care le oferă. Dacă nu mă credeți, poate articolul va reuși să vă convingă.

Parte din farmecul Georgiei îl reprezintă chiar înșiși georgienii care sunt amabili, deschiși și dornici de a te ajuta, chiar dacă nu stăpânesc foarte bine engleza. Din rândul lor fac parte Lika și Zurab, pe care i-am cunoscut în încercarea de a găsi o mașină către Tbilisi. Le sunt tare recunoscător pentru prietenia și sprijinul pe care mi l-au oferit pe parcursul șederii mele în Georgia.

Capitală a țării, cu peste un milion de locuitori, orașul Tbilisi încă poartă amprenta lăsată de Imperiul

Clock Tower face parte din clădirea teatrului de păpuși Gabriadze și este una dintre cele mai emblematice structuri arhitecturale ale orașului,

fiind cunoscută pentru micul joc de teatru de la orele fixe, care ilustrează toate etapele vieții.

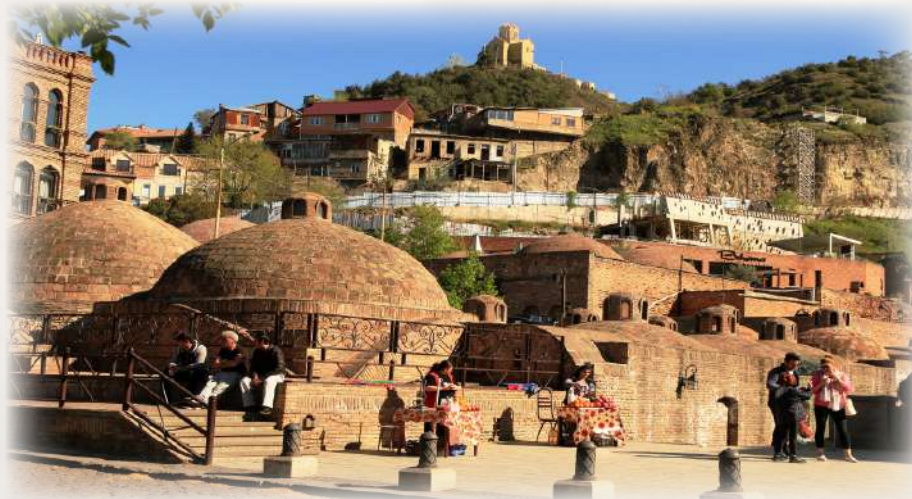
În apropierea pieței se află o serie de clădiri importante cum ar fi clădirea Primăriei, a Guvernului sau Hotelul Marriott.

Cunoscută drept *Mother of Georgia*, frumoasa statuie de mai jos

reprezintă un simbol național, fiind îmbrăcată într-o rochie tradițională. În mâna stângă ține un bol cu vin pentru a-i întâmpina pe cei care vin ca niște prieteni, iar în cea dreaptă o sabie ce-i întâmpină pe dușmani.

Abanotubani este un cartier vechi al orașului Tbilisi, foarte popular pentru băile sale sulfuroase. Dacă ai chef de un masaj sau pur și simplu

să faci o baie, aici e locul perfect.

Holy Trinity Cathedral of Tbilisi este principala catedrală creștin-ortodoxă din capitală, fiind una dintre cele mai mari biserici ortodoxe din lume.

Numit *Muntele Sfânt*, Mtatsminda oferă o priveliște panoramică

bomboane se găsesc de cumpărat la fiecare colț de stradă și sunt delicioase.

Aflată la 20 de km de Tbilisi, *Mtskheta* este fosta capitală a Georgiei

și unul dintre cele mai vechi orașe din țară, iar biserica orașului este inclusă în Patrimoniul UNESCO.

impresionantă asupra orașului. De asemenea, în restaurantul din apropiere, poți comanda preparate tradiționale cum ar fi Khinkali, Ponchiki, Khachapuri sau Lobiani.

Bomboana tradițională georgiană este un alt simbol al Georgiei, ea conține must, alune, nuci și făină. Aceste

Batumi este al doilea oraș ca mărime al Georgiei și este situat pe malul Mării Negre. Orașul s-a dezvoltat

tat foarte mult în ultimii 10 ani, iar printre clădirile tradiționale au apărut zgârie-nori.

Statuia mișcătoare care întruchipează doi îndrăgostiți atrage numeroși turiști. Nino și Ali au o poveste de dragoste asemănătoare cu cea a lui Romeo și a Julietei.

Kutaisi este străbătut de râul Rioni, fiind al 3-lea oraș ca mărime din Georgia. Orașul a înflorit datorită aeroportului care îl conectează cu alte destinații din zonă. Este cunoscut pentru Catedrala Bagrati, aflată pe

dealul de lângă oraș, care a fost construită în 1003 de către Bagrat al III-lea.

Toate fotografiile fac parte din colecția personală.

prof. Constantin-Ioan GÂRLEANU
Foto: prof. Constantin-Ioan GÂRLEANU

CRĂCIUNUL ÎN MARAMUREȘ

Dintotdeauna, Maramureșul a fost definit ca o adevărată bijuterie, o încântare pentru ochi și suflet. Splendoarea acestor țărâmurii și ospitalitatea radiantă a locuitorilor m-au convins să petrec sărbătorile de iarnă aici, alături de familia și de prietenii mei, pe meleagurile nordice ale României.

După un drum lung de aproximativ 9 ore, ni s-a oferit oportunitatea de a face un pas înapoi în timp și de a fi martorii unei vieți simple, în aerul munților acoperiți de stratul gros de zăpadă. În pragul casei, am fost întâmpinați cu bucurie de către „cucoana Ileana” alături de soțul său, Ion, cu horincă, pâine și „slană”.

Deoarece am ajuns în Ajunul Crăciunului, ne-am îmbrăcat în straie populare maramureșene și am așteptat cu nerăbdare venirea colindătorilor. Aceștia se împart în două categorii: copiii care vestesc nașterea lui Iisus Hristos și feciorii care merg la tinerele fete.

În prima zi de Crăciun, am mers la slujba de la Mănăstirea Bârsana îmbrăcați în straie de sărbătoare

specifice zonei, unde am fost admirați și fotografiați de turiștii străini.

Acasă, pe masa îmbelșugată, se aflau bucate care mai de care mai gustoase și mai arătoase, pe bază de carne de porc, pâine de casă, cozonaci și nelipsita horincă.

A doua zi, ne-am propus să vizităm câteva obiective turistice renumite. Spre exemplu: Cimitirul Vesel din Săpânța, Muzeul Țărâncii Române și Muzeul Memorialul victimelor Comunismului și al Rezistenței de la Sighetu Marmației. Oboseala acumulată pe parcursul zilei ne-a fost alungată de un alt obicei local, venirea unui ansamblu folcloric care ne-a introdus și mai adânc în atmosfera de sărbătoare.

În ultima zi de Crăciun, ne-am luat cu greu rămas bun de la dragatele noastre gazde. Am rămas profund impresionată de peisajele parcă înghețate în timp, însă cel mai mult de maramureșeni, despre care pot spune că sunt cei mai frumoși oameni din România. Sunt oameni gospodari, foarte ospitalieri și iubitori de tradiții și obiceiuri. Acesta a fost, pe departe, cel mai frumos Crăciun din viața mea!

Cristina DOBRIN
Clasa a VIII-a A
Sursă foto: Cristina DOBRIN

Eu mi-s șezătoristă!

Numele meu este Anca Simion (ex Arghiri) și mă număr printre absolvenții profilului Economic al Liceului Teoretic *Ioan Slavici*, promoția 2007. După absolvirea liceului, chemarea către științele umaniste a fost din ce în ce mai arzătoare și, astfel, am ajuns să urmez cursurile Facultăților de *Limbi și Literaturi Străine* și de *Litere, Studii culturale – Etnologie* din cadrul Universității din București.

Facultatea de Limbi Străine am absolvit-o în 2010. Iar după însușirea limbilor engleză și italiană la nivel avansat, mi-am găsit cu ușurință un loc de muncă în domeniu. În România, piața serviciilor este foarte dezvoltată, cu cât știi o limbă de circulație mai redusă (ex. rusă, bulgară, turcă, japoneză, maghiară, poloneză, etc.) sau vorbești fluent mai multe limbi în același timp, cu atât reușești să obții un post bine plătit. Dar, deși terminasem o facultate de profil umanist și începusem să mă simt în largul meu, simțeam că nu este suficient, că nu radiez, că nu răsuflu pasiune atunci când lucrez.

Întâmplarea a făcut să mă înscriu la Facultatea de Litere. Inițial, mă gândisem să parcurg doar primul an de studiu, dar luând contact cu profesorii de acolo și făcând cunoștință cu materiile de studiu, am ajuns să termin cei 3 ani de facultate, să mă îndrăgostesc definitiv și iremediabil de portul tradițional, să descopăr o nouă lume, o lume magică, în viziunea mea. A fost lucrul de care aveam nevoie pentru a realiza că îmi doresc să muncesc din pasiune.

După absolvirea celei de-a

doua facultăți, simțeam cum o flacără ardea mocnit în mine. Îmi doream să creez cultură, să promovez tradițiile, să cercetez plaiurile natale și să împărtășesc lumii cultura românească. Îmi dădeam seama că, în Europa, eram printre puținele țări care mai au și care celebrează calendaristic rituri, obiceiuri și sărbători.

În iarna ce a urmat absolvirii studiilor, m-am revăzut cu niște colegi de la Etnologie. Stând de vorbă, depănând amintiri, ne-am dat seama că toți aveam un gând comun, acela de a ne folosi de cunoștințele dobândite în facultate. Visam cu ochii deschiși să continuăm cercetările înaintașilor noștri, deoarece trăiam într-o perioadă zbuciumată din punct de vedere social și tehnologic, o perioadă dominată de transformări continue, într-un ritm alert. Iar noi, generația care ne-am născut în acest freamăt, am simțit nevoia de a adapta cercetarea științifică la realitatea actuală și, totodată, am simțit datoria de a lăsa moștenire generațiilor viitoare studii despre starea culturii românești la început de secol XIX. Și aceea a fost seara în care ne-am hotărât să scriem un proiect cultural.

Ne doream să organizăm un festival în cadrul căruia să promovăm tradițiile și meșteșugurile, să facem ateliere de creație, să avem concerte, dezbateri pe diferite teme culturale și multe alte activități cu valențe etnologice. Zis și făcut. Festivalul avea să se numească ȘEZĂTOAREA URBANĂ, o sintagmă care rezumă foarte bine ceea ce voiam noi să transmitem prin acest manifest cultural.

Proiectul a fost redactat și ulterior trimis spre evaluare, dar din motive administrative și birocratice, nu am ajuns până în etapa finală, deoarece nu îndeplineam una din condițiile de participare, aceea de a avea un statut juridic. Mare ne-a fost dezamăgirea, dar

și mai mai mare a fost dorința noastră de a crea un context cultural: așa am decis să căpătăm statut. În vara anului 2015 a luat naștere **Asociația Culturală Șezătoarea Urbană**.

Echipa fondatoare a asociației este formată din 5 fete (subsemnata - Anca Simion, Oana Harabagiu, Silvia Caraiman, Iulia Divoiu și Andrea Crăciun), iar anul acesta ni s-au alăturat încă 3 membri (Cristi Mușă, Iulia Caraiman și Andrei Chivereanu).

Scopul nostru este acela de a promova și de a duce mai aproape de omul de la oraș motivele tradiționale, meșteșugurile, satul românesc. În acest sens, organizăm diferite activități de redescoperire a tradițiilor, de educare, de binefacere sau de sustenabilitate. Mai concret, organizăm ateliere de cusut, de pictat motive tradiționale, de mărgelit, de țesut și de împletit coronițe din flori. De asemenea, organizăm evenimente precum: proiecții de film etnologic, acțiuni caritabile, lansări de carte. Scriem articole pentru site-ul nostru și, un lucru foarte important, mergem în cercetări etnografice în satele din România.

Asociația s-a dezvoltat prin autofinanțare. Am confecționat poadoabe, măștișoare, felurite decorațiuni (vaze, globuri, decorațiuni de pus în brad), trăistuțe cu motive tradiționale, semne de carte, etc. pe care le-am comercializat la târguri de profil. Baniile obținute de pe urma produselor și a atelierelor au fost reinvestiți.

În tot acest timp am avut plăcerea și onoarea de a cunoaște oameni deosebiți, cu care ne-am conectat, cu care am împărtășit experiențe și am adunat amintiri prețioase. Printre aceștia se numără: etnomuzicologul Grigore Leșe, curatoarea de artă Iulia Gorneanu, arhitecta Ioana Corduneanu (fondatoarea comunității on-line "Semne cusute", Andreea Tănăsescu (fondatoarea comunității "La blouse roumaine"), actrița Ioana Ginghină.

În fotografia alăturată suntem pe platoul de filmare TVR, în cadrul emisiunii "Drumul lui Leșe".

Am participat la nenumărate evenimente și festivaluri, printre care amintesc: "Street delivery", "Festivalul iei - IESC", "Festivalul de tradiții din Cișmigiu", "Fân fest", Padina fest, "Femei pe Mătășari", „Balcanik festival”.

În cadrul șezătorii, mă ocup de gestionarea și coordonarea atelierelor de cusut și de fotografierea evenimentelor la care participăm sau pe care le organizăm, deoarece, odată cu

acest demers cultural, mi-am descoperit două noi pasiuni: cusutul și arta fotografică.

Pe lângă activitățile din cadrul Șezătorii urbane, colaborez cu asociația „Semne cusute”, în vederea realizării de fotografii.

Deasemenea, am creat o pagină personală de fotografie etnografică pe Facebook, cu numele *Comori etnografice*, unde postează albume de fotografii cu port tradițional românesc (fotografii realizate de mine prin muzeele de profil din țară sau colecții private).

Iar una dintre cele mai mari satisfacții personale este aceea că mi-am cusut o cămașă tradițională după canoanele vechi. Sunt fascinată de simbolistica broderiilor, de mesajele scrise cu acul, pe pânză, de către femeile care cos, de acest limbaj codat dar totodată comun al femeilor, înscris parcă în codul nostru genetic, pe care îl descopăr pe zi ce trece. Am desco-

perit importanța lucrului realizat manual, cu răbdare, cu pasiunea din care iese un unicat, acel *savoir faire* care, în vremuri de opreliște, te poate scoate din încurcături.

Oamenii nu trebuie să uite de unde au pornit, care le sunt rădăcinile și care este drumul pe care l-au străbătut pentru a ajunge într-un anumit punct.

Printre planurile și visurile mele, se află și publicarea unui album fotografic cu portul tradițional vrâncenesc.

Anca SIMION (absolventă LIS, creatoare a proiectului Șezătoarea urbană)
Sursă foto: Anca SIMION
Foto fundal: prof. Constantin-Ioan GÂRLEANU

Voluntariatul înseamnă normalitate

Deși trăim într-o societate capitalistă, în care majoritatea oamenilor sunt interesați doar de binele lor, mai există oameni care doresc să-și ajute semenii, fără a pretinde ceva în schimb. Aș fi tentată să spun că cei care sunt altruști au primit o educație în acest sens în familia în care au crescut și s-au dezvoltat. Pe de altă parte, am cunoscut persoane care au vrut să facă în viață exact opusul a ceea ce au văzut în familiile lor.

În opinia mea, voluntariatul este o formă de a-ți arăta recunoștința față de ceea ce ești sau ai devenit, de ceea ce ai și de ceea ce-ți dorești pen-

tru cei din jurul tău. Iar dacă acest lucru îți dă o stare de bine, înseamnă că asta este misiunea ta!

Voluntariatul nu înseamnă neapărat fapte mărețe, a nu se confunda cu faptele de eroism. Înseamnă să-ți pese de cei din jurul tău. A ajuta un bătrân să treacă strada, a ridica de pe jos ambalajele aruncate de alții sau a-ți ajuta un coleg să-și facă temele, fără a cere ceva în schimb, se numește voluntariat.

NU uitați niciodată să fiți buni, iar faptele pe care le faceți acum vi se vor întoarce înzecit, în timp. Ignorați-i pe cei care vor râde de voi, care vor spune că ar trebui să fiți remunerați pentru tot ceea ce faceți! Faceți așa cum simțiți și vă veți înconjura de oameni asemenea vouă! Veți da peste oameni care vă vor primi în casele lor, care vor fi acolo să vă ajute când veți avea nevoie.

Eu sunt conștientă că nu poți face muncă în folosul comunității tot timpul, fiecare dintre noi avem ne-

voie de bani pentru a ne plăti taxele și a ne întreține familiile.

În timp, cu multă perseverență, vă doresc să ajungeți în punctul pe care eu îl numesc împlinire absolută, și anume să aveți un job pe care să-l faceți cu multă plăcere. Este cel mai bun lucru care vi se poate întâmpla: să nu simți că muncești, ci să faci totul cu pasiune. Sunt sigură, dragi cititori, că veți ajunge să faceți lucruri mari, trebuie doar să nu renunțați și să vă

înconjuțați de oameni care vă motivează și vă susțin în tot ceea ce aveți de gând să faceți.

Într-o perioadă, m-am considerat dezavantajată că provin dintr-un oraș mic, unde organizațiile non-guvernamentale nu-și făceau sim-

țită prezența. Mi-am dat seama că această comunitate mică, de oameni inimoși, m-au modelat în adultul care am devenit acum.

Fiți mândri de ceea ce sunteți și cei din jur vă vor aprecia la adevărată valoare! Pe nimeni nu va interesa vreodată dacă ai crescut într-o metropolă sau într-un sătuc. Vor aprecia doar ceea ce sunteți la momentul respectiv și ceea ce puteți oferi. Întotdeauna mi-a plăcut să-mi surprind interlocutorii și să le spun că am făcut liceul într-un oraș micuț, dar plin de profesori inimoși și dedicați. Sunteți norocoși că generațiile de profesori tineri au decis să rămână în Panciu, că

nu s-au lăsat tentați de mirajul străinătății sau al orașelor mai mari. Eu o să le rămân profund datoare profesorilor de la Liceul Teoretic *Ioan Slavici* Panciu, care mi-au fost călăuze timp de patru ani (1999-2003). Acum, poate, o să-i urăți pe cei mai exigenți, o să-i catalogați drept subiecivi pe cei care nu vă vor face pe plac. Vă înțeleg perfect, cu toții am trecut prin asta.

Anii vor trece și vă veți da seama, trecând prin băncile universităților, că nimeni nu va mai pune atât de mult suflet în dezvoltarea voastră precum profesorii din liceu, care își doresc să reușiți în viață!

Împlinirea înseamnă depășirea limitelor

Mereu mi-a plăcut să spun despre mine că am avut un start greoi, dar hotărât. Dacă majoritatea elevilor de liceu ajung până în clasa a XII-a și nu sunt hotărâți

ce cale să urmeze, eu am știut încă din școala generală că îmi doresc să devin jurnalist. Proven dintr-o familie modestă, iar părinții mei nu s-au opus, doar că nu m-au putut sprijini financiar. Așa că am decis că singura soluție pentru a putea să-mi îndeplinesc visul este să lucrez pentru a mă putea întreține în facultate. Zis și făcut. Așa că la 19 ani m-am prezentat la sediul redacției Monitorul de Vrancea pentru a face practică. M-a prins fenomenul și am mers să dau examen pentru angajare la Ziarul de Vrancea, ziar care la vremea aceea avea nevoie de un suflu nou. A fost o luptă acerbă și am reușit să devin redactor cu acte-n regulă. Așadar, noul statut nu mi-a dat posibilitatea de a face facultatea la zi, dar nu voi regreta niciodată acest lucru. Am învățat atât de multe sub coordonarea redactorului-șef Silvia Vrân-

ceanu, lucruri pe care în facultate doar le citeam, aici le experimentam.

Și cum viața este plină de surprize, deși eram înscrisă la Facultatea de Filosofie și Jurnalism din București și lucram în Focșani, dragostea m-a făcut să-mi schimb planurile. Așa că în 2006 m-am mutat la Sibiu, cu viitorul meu soț și cariera mea a luat o turnură extraordinară. Am început să lucrez la Monitorul de Sibiu alături de oameni extraordinari, care m-au sprijinit și, în scurt timp, am devenit redactor-șef adjunct. Anii 2007-2009 au fost plini de rezultate pe plan profesional: am primit distincția de Jurnalistul Anului în 2008. Pentru rezultate remarcabile am fost nominalizată să vizitez Parlamentul European, la Strasbourg și a fost o experiență extraordinară.

Anul 2009 a fost plin și de realizări personale, a apărut primul copil. Pentru că sunt o fire activă, nu am putut sta prea departe de presa scrisă, așa că la câteva luni după naștere, am reluat activitatea la Ziarul Sibiu 100%, un săptămânal gratuit cu cel mai mare tiraj din țară.

În tot acest timp nu am uitat de marea mea pasiune și am fost voluntar activ în câteva organizații non-guvernamentale din Sibiu, având ca misiune sprijinirea tinerilor din familii defavorizate, educație sanitară și sexuală, etc.

Pentru că am avut o afinitate față de sistemul medical, m-am specializat în jurnalism medical și am cotinuat să scriu într-o revistă de profil. Am cunoscut atâția oameni frumoși de-a lungul carierei. Cu unii am ajuns să lucrez. De anul trecut sunt purtător de cuvânt în cadrul Serviciului Județean de Ambulanță Sibiu și coordonatorul Asociației *De la noi pentru noi* Ambulanța Sibiu.

Nu aș vrea să luați aceste rânduri ad-literam, ci aș vrea să citiți printre ele. În ziua de astăzi este nevoie de curaj, trebuie să te reinventezi, dar niciodată să nu renunți la visurile tale! Nu alegeți calea cea mai ușoară, pentru că de multe ori calea mai anevoioasă este cea mai sigură. Nu s-a

născut nimeni învățat, iar dacă veți avea alături de voi oamenii potriviți, veți găsi mereu puterea de a merge mai departe. Trebuie doar să ieșiți din zona de confort și să vă depășiți propriile limite!

Liliana Nenciu Blaga - absolvent LIS
Foto fundal: Cristi ȘERBAN - absolvent LIS

ReStart pentru un jurnalism de calitate – un proiect care te învață să devii un jurnalist profesionist

Cristi Godinac a absolvit Școala Generală nr. 1 Panciu și, în primii doi ani de liceu, a fost elev la Liceul Teoretic *Ioan Slavici* din Panciu. Este licențiat în științe juridice și are master în Drept comunitar.

Și-a început cariera jurnalistică în anul 1992, la cotidianul *Evenimentul Zilei*, unde a ocupat funcții de reporter redactor, șef secție, publicist comentator. În anul 1996 a relansat, împreună cu regretatul jurnalist Ion Marin, cotidianul *Ultima Oră*, unde a ocupat funcția de redactor șef. Ulterior, a fondat mai multe reviste de profil, fiind editor, fost redactor șef și director al *Gazetei Jurnaliștilor*, *Școala Românească*, *ATLAS*; *Forța solidarității*, *Revista fără nume*, *Agrostar*, *Info BNS*. În anul 2006 a primit **Premiul Gheorghe Ioniță** pentru cel mai bun jurnalist al anului.

S-a specializat la Școala pentru jurnaliști de investigație organizată de Oficiul European Antifraudă

nalist-la-ziarul-lui-ion-cristoiu.html

Din anul 2001, Cristi Godinac este președintele organizației naționale a jurnaliștilor, **SRJ.MediaSind**. În prezent, acesta mai ocupă și funcția de Președinte Executiv al Federației *Cultură și Mass-Media FAIR-MediaSind*, este ombudsman la Agenția Națională de Presă AGER-PRES, precum și reprezentant al Federației Europene a Jurnaliștilor și Federației Internaționale a Jurnaliștilor în România.

Proiectul "**ReStart - pentru un jurnalism de calitate!**", lansat de Sindicatul Român al Jurnaliștilor MediaSind, cea mai mare organizație a celor care lucrează în domeniul mass-media, în colaborare cu Federația Internațională a Jurnaliștilor și Agenția Națională de Presă AGER-PRES, este menit să-i învețe pe viitori jurnaliști să promoveze și să respecte standardele breslei.

Pentru că jurnalismul nu este o simplă meserie. Este o profesie pe care trebuie să o faci cu responsabilitate, dar și cu pasiune și curaj. E o meserie grea, care te consumă zi de zi, dar cu multe satisfacții. Dar avem nevoie de o presă de calitate, adevărată, nu de can-can, ceea ce înseamnă adevăr, curaj, libertate de exprimare. Diferența dintre

un jurnalist și o persoană care publică ceva, indiferent pe ce suport, este dată de regulile profesiei, de Codul Deontologic al Jurnalismului. Iar aceste reguli trebuie respectate cu sfințenie de

un jurnalist și o persoană care publică ceva, indiferent pe ce suport, este dată de regulile profesiei, de Codul Deontologic al Jurnalismului. Iar aceste reguli trebuie respectate cu sfințenie de

fiecare jurnalist:

1. **Jurnalistul este obligat să spună numai adevărul. Acest lucru înseamnă să fii corect, să nu publici decât acea informație de care ești sigur 100% că este adevărată.**

2. **Jurnalistul trebuie să fie echidistant, obiectiv, să prezinte toate punctele de vedere referitoare la un subiect.**

3. **Jurnalistul trebuie să caute adevărul.**

4. **Jurnalistul e deschis și transparent.**

5. **Jurnalistul evocă emoții.**

Acestea sunt câteva principii pe care ar trebui să le respecte, cu sfințenie, un jurnalist. În România au existat foarte multe eforturi de a aduna într-un singur document un **Cod Deontologic al Jurnalistului**. În octombrie 2009, Sindicatul Român al Jurnaliștilor MediaSind împreună cu majoritatea organizațiilor profesionale, patronale și sindicale din mass-media, au reușit să semneze un astfel de document care să fie respectat de întreaga breaslă. Respectă și tu aceste reguli pentru a deveni un jurnalist profesionist!

Cristi GODINAC - absolvent LIS,
Președintele Sindicatului Român al Jurnaliștilor MediaSind
Sursă foto: Cristi GODINAC

Și tu poți schimba orașul tău!

Ca în fiecare an, Fundația **Noi Orizonturi**, inițiatora programului educațional **IMPACT**, a lansat o nouă provocare pentru o parte dintre cele peste 130 de cluburi de inițiativă comunitară deschise în școlile din România: „Next Level II: Învățare experiențială.” Este prima competiție de proiecte din acest an dedicată cluburilor **IMPACT** care activează în școli din mediul rural și localități mici, precum și în licee tehnologice. Next Level II aduce o nouă abordare și o finanțare diferențiată a proiectelor desemnate câștigătoare. Proiectele de nivel mediu vor fi finanțate cu o sumă de 500 de lei, în timp ce proiectele avansate vor primi o finanțare de 800 de lei. Fiind eligibili și, deoarece eram deja în etapa de scriere a primului nostru proiect din acest an școlar, am aplicat. Ne-am bucurat să aflăm că proiectul nostru, **Și tu poți schimba orașul!**, s-a aflat printre cele câștigătoare, primind o finanțare de 600 lei.

Și tu poți schimba orașul! este un proiect de mediu, în folosul comunității. În orașul Panciu există două parcuri care asigură spații de recreere, de întâlnire și de joacă. Cel mai frecventat este parcul de lângă sediul Primăriei orașului Panciu. Acolo se adună pe timpul zilei copiii însoțiți de părinți sau bunici pentru a se juca,

iar seara este locul de întâlnire preferat al tinerilor. Sunt multe bănci și spații verzi, dar, deși există coșuri de gunoi, după plecarea tinerilor, totul este acoperit de un strat gros de coji de semințe, de ambalaje multicolore, sticle și pet-uri goale, mucuri de țigări. Ne dorim mult ca acest lucru să se schimbe, iar parcurile să fie locuri în care să ne simțim toți bine. Vrem să ne implicăm pentru că este problema noastră, a tuturor, și ne afectează pe toți, pentru că dorim să trăim într-un oraș frumos și curat. Beneficiarii sunt toți locuitorii orașului: copiii care se joacă în parcuri, bătrânii și tinerii care ies la plimbare.

În perioada noiembrie 2017 - ianuarie 2018, vom organiza o campanie de informare în rândul cetățenilor, cel puțin o acțiune de ecologizare în cele două parcuri, la care sperăm să participe cât mai mulți colegi de liceu, activități de reabilitare a locurilor de joacă din parc, montarea unor panouri cu mesaje sugestive. Ca de fiecare dată, în proiectele noastre exersăm metode noi, de participare publică. *Photovoice* („să vorbești prin imagini”) este o astfel de metodă, prin intermediul căreia se poate transmite un mesaj puternic comunității. Pe toată perioada proiectului, participanții, înarmați cu aparate foto, pornesc în

căutarea imaginilor care să surprindă cel mai bine problema cu care se confruntă comunitatea, dar și felul în care se acționează asupra acesteia. Rezultatele *photovoice*-ului sunt prezentate publicului larg prin intermediul unei expoziții cu fotografiile și semnificațiile lor, selectate de către participanți.

Proiectele **IMPACT** sunt în folosul comunității și în același timp reprezintă o metodă de învățare prin

experiență pentru membrii clubului.

Implementarea acestui proiect acoperă următoarele nevoi de învățare: de organizare și planificare a lucrului în echipă, de comunicare și inter-relaționare, de asumare a responsabilităților, modalități de dezvoltare și valorificare a resurselor personale.

Cătălina GHIMPU, Maria ȘERBU
Cls. a XI-a A, membre ale Clubului **IMPACT**
Perfect LIS

CONSILIER PENTRU O ZI Strategii de politică locală

FRIEDRICH EBERT STIFTUNG, așa se numesc oamenii minunați care au venit să ne lămurească pe noi, tinerii, ce este politica și cu ce “se mănâncă” ea.

Inițial, când ni s-a prezentat la clasă această activitate - *Strategii de politică locală* - am zis: “sună chiar interesant, de ce nu?!” așa că am ridicat mâna cu entuziasm pentru a fi trecut pe listă de către coordonatorul proiectului, domnul profesor Ionuț Gârleanu. Mi s-a părut că va fi o simplă joacă de tineri, care își vor ocupa

mai interesante și noi să nu ne plictisim. Totul bine până aici. Apoi ne-am exprimat opiniile despre comunitatea în care trăim, ceea ce dorim să se îmbunătățească sau ceea ce ne place. Trainerii au încercat să ne facă să înțelegem diferențele dintre anumiți termeni politici. Tot în prima zi, am fost organizați în mici grupuri, parti-de-aș putea spune, pentru a dezbate probleme din orașul nostru, a fost ca o simulare a ceea ce urma a doua zi, și anume ședința de consiliu chiar la Primăria Orașului Panciu. Pentru o mai

bună pregătire, am asistat la ședința Consiliului local din luna septembrie.

În cea de a doua zi, am făcut cunoștință cu o parte din consilierii orașului Panciu, cărora le-am dezvăluit proiectele noastre.

Timpul a trecut destul de repe-

de. Ședința a fost una de succes. Mereu am dorit să știu ce se întâmplă în această zonă politică, cum se iau deciziile, și am aflat.

A fost o experiență frumoasă. În cele două zile petrecute alături de trainer, am învățat ce este politica locală, am luat contact cu legi și informații pe care orice cetățean ar trebui să le cunoască.

Dintr-o joacă - una serioasă - am învățat cum să ne implicăm în viața comunității noastre, cum să rezolvăm probleme serioase, ale orașului în care trăim.

Mulțumim, **FRIEDRICH EBERT STIFTUNG!** Faceți o treabă grozavă pentru tinerii din întreaga țară!

Andreea DIACONU
Cls. a XI-a D

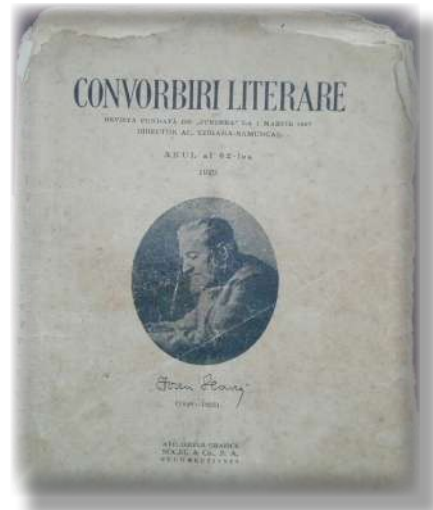
PARTID	TEMA INTERPELARE	TEMA PROIECTA HĂRȚE
ALB	DEBATE PE MARGINEA	REZULTATE (CĂRĂ) (HĂRȚE) REZULTATE
GRİ	TEMA DE DEBATE	REZULTATE (CĂRĂ) (HĂRȚE) REZULTATE
MOV	TEMA DE DEBATE	REZULTATE (CĂRĂ) (HĂRȚE) REZULTATE
ROZ	TEMA DE DEBATE	REZULTATE (CĂRĂ) (HĂRȚE) REZULTATE
VERDE	TEMA DE DEBATE	REZULTATE (CĂRĂ) (HĂRȚE) REZULTATE

și ei timpul cu ceva, nimic mai mult, pentru că nu știam ce mă va aștepta. Nimic rău, în orice caz!

În prima zi, noi cei 30 de elevi înscriși, ne-am întâlnit cu trainerii ce urmau să ne dezvăluie “artele” politicii. Am făcut cunoștință printr-un mic joculeț, pentru a face lucrurile

IOAN SLAVICI și activitatea sa jurnalistică Presa în slujba cauzei naționale române

Personalitatea marcantă, plurivalentă, a lui Ioan Slavici, se regăsește nemărginit în constelația scriitoare a literaturii române, fapt realizat printr-o continuă și asiduă muncă pe tărâmul condeiului.

Literat și jurnalist de referință, cu o prodigioasă și rodnică activitate ziaristică, reușește cu dedicarea sa neștrămutată să consolideze temelia presei scrise din vremea sa, punând bazele unei temerare lucrări de sădire a spiritului național românesc în conștiința românilor, îndeosebi a celor din Ardeal, care vreme îndelungată s-au aflat sub autoritatea Imperiului Austro-Ungar.

La începutul anului 1877, intră ca redactor la **Timpul**, un cotidian românesc de seamă, unde ulterior i se vor alătura colegii și bunii săi prieteni, **Eminescu** și **Caragiale**. În primăvara anului 1884, la Sibiu, întemeiază **Tribuna**, publicația sa de suflet și unul dintre cele mai puternice și combatante organe de presă împotriva regimului opresiv al Ungariei dualiste, militant pentru unitatea națională a poporului român și pentru cultivarea spiritului prin cultură. Amintim câteva dintre publicațiile de referință unde Slavici a fost colaborator, publicând articole sau scrieri de ale sale: *Timpul*, *Ziua*, *Tribuna*, *Telegraful Român*, *Convorbiri literare*, *Românul*, *Lucea-*

fărul, *Revista copiilor și a tinerimii*, dar și jurnalele arădene de prestigiu: *Speranția* (foaie literar-bisericească) și *Lumina* (foaie bisericească, scolastică, literară și economică). Ideea comună a tribuniștilor era centrată asupra elementului identitar, al unității naționale, considerat a fi indispensabil și vital românilor, fapt pentru care publicațiile vremii adunau laolaltă țărani înstăriți, preoți, învățători, notari, avocați, funcționari de bancă sau protopopi, uniți de acest țel obștesc. În decizia dezirabilă a lui Slavici de a înființa Tribuna la Sibiu, acesta s-a bucurat de aleasa susținere și bunăvoință a unor însemnate personalități precum I.C. Brătianu, Dimitrie A. Sturdza și M. Kogălniceanu. Ioan Slavici grupează articolele sale scrise între 1871-1881 în publicația intitulată *Politica Națională Română*, în paginile căreia afirmă: *Am făcut, în sfârșit, publicațiunea aceasta pentru ca să iasă la iveală lipsa de judecată a oamenilor, care au pus temeiul pe vorba celor plini de vicleșug și au crezut, că eu m'am "vândut" și m'am lepădat de cauza națională română [...].* (pag. 7-8).

Curajos, vertebral, cu măsură în toate, exprimându-și convingerile cu credință și hotărâre, Slavici a avut însă multe de îndurat de pe urma consfințirii sale în adevăr. Un articol de asemenea interesant, intitulat *Despre creștere și*

mai cu sîmă despre creșterea junelor romane, în care vorbește despre aspecte istorice, religioase și politico-sociale, apare în nr. 8 al publicației arădene *Speranția*, datat 7 Aprilie 1871: *Cele mai fundamentale trebuințe ale noastre le aflăm pe terenul creșterii. [...] In stadiul primitiv, ba chiaru și în stadiile mai înaintate a dezvoltării spirituale creșterea e necunoscută. Parinții și cresc copiii fără se se întrebe: spre ce? pentru ce? - și cum?*

- Ast'a nu o putem numi creștere în înțelesul de adică a cuventului: fiul învîtă de la parinții săi pentru că ast'a îi o impune legile dezvoltării sale spirituale. Cu dezvoltarea statelor se descoperă conștiința despre trebuința creșterii și anume mai cu sîmă prin cele mai însemnate două forme a vieții sociale: prin viața ostășiească și religioasă. Iată, așadar, un alt fundament extrem de important pentru Slavici - credința.

Viața spirituală trebuie să fie în armonie cu materia, pentru a se crea și păstra un echilibru, întrucât de aici derivă toate celelalte. Nenumăratele sale articole, studiile istorice, ne dezvăluie un Slavici mândru de rădăcinile sale, dedicat convingerilor și simțămintelor sale, purtând pretutindeni neștrămutatul crez conform căruia **CULTURA E PUTEREA POPOARELOR**.

Laura MATEȘ,
Muzeograf – Muzeul Memorial Ioan Slavici și Emil Montșia Șiria, Arad

De-a v-ați ascunselea prin vise...

Aici fug de câte ori nu mă pot ascunde, și aici se varsă-n șiroaie de fericire mii de scene mult mai colorate decât lumea anostă din jurul meu. Aici cad primii fulgi de zăpadă și înfloresc primii copaci. Aici mă văd, pe mine, femeia de peste 10 ani, privindu-se-n oglinda în care se privea în fiecare zi a adolescenței ei. Aici alerg printre rațele de soare în serile mult prea târzii de iulie - strâmbându-mă minute-n șir la chipul lunii, dorind frumusețea trăsăturilor ei întregii existențe feminine. Aici, orice se poate realiza, distrugând cu ochii plini de vise cuvântul "imposibil". Aici prind glas toate ecurile care îmi șopteau încă din primii ani de viață că pot zbura, că pot apăra binele de cele mai mari forțe ale răului. Aici, prin ochii mei deschiși, se pot zări călătorii lungi prin univers sau prin lume, aici nu mă pot plictisi, fiind singurul loc în care pot evada, gratuit și mulțumitor. Aici îmi regăsesc puterea pe care o avea zâmbetul meu de copil ambițios, în fiecare început de zi.

Natura reușește să mă înțeleagă, picăturile ploii parcă-mi oferă povești și îmi spun povești la ceas târziu

de-amiază, de fiecare dată când mă găsesc tristă în fața ferestrei.

Prin prisma imaginației mele, reușesc să fi murit fără vreun strop de teamă și să fi făcut o vizită prin rai... prin intermediul minții mele, pot distinge cu-o lampă și mă pot înveli cu-o pătură-mpletită din puful norilor senini, sorbind dintr-un cofer de ceai.

În lumea mea grozavă, apusul nu e trist și lanuri mii de maci șoptesc, în liniștea prea grea, că răsăritul are să fie noua mea doză de - POT REUȘI ȘI AZI! - Aici nu există ură și cu toții știm să iubim.

Dacă nu ar exista acest loc, m-aș prăpădi încet. Nimic nu ar mai fi de suportat pentru ființa mea și totul s-ar preface în gri și negru șters, în zâmbete pustii. Dacă imaginație n-ar fi, nu aș mai continua să lupt cu gândul la tabloul unui viitor - plin de căldură și reușite - , nu aș mai privi dincolo de oamenii ce trec pe lângă mine, ghicindu-le-n privire și ocolind orice strop de sfială. Și... dacă te-am făcut să crezi că-n lumea imaginației mele nu există frică, te-anunț că prezența ei este nelipsită.

Aici, monștrii copilăriei mele m-aleargă c-un grav urlet și cete de păianjeni se cațără pe mine, ghemuind fetița care-am fost în colțul mult prea întunecat al camerei de oaspeți. Dar apare-un curcubeu îndată și uite-așa, mă tot pierd în zare cu ochii plini de teamă dar sufletu-mi rămâne în liniște, pe plaiuri de speranță nevătămată. Culorile acuarelelor din sertarul vechi reușesc să mă desfășoare, mică și lipsită de griji, în desenele imaginației mele.

Vă spun, pierdută printre cuvinte, că dacă nu m-aș fi lăsat în voia imaginației, m-aș fi rătăcit în lumea unui necunoscut zilnic, rece și palid, neregăsindu-mi dorința de a continua. Dar lumea mea nu moare, pot fi mereu copil, cu fluturii lângă mine, veșnic cântând în leagănul de peste drum.

În lumea mea se plânge și timpul trece-n tren, în lumea mea se râde și se cutreieră povești...

Imaginația mea e un haos, un haos prea frumos, fără de care m-aș declara pierdută-ntr-o lume fără rost...

Claudia OPREA,
Cls. a XI-a D

François, marțianul vesel

Pierduți în Galaxia Unicornilor

Salut! Sunt François, iar astăzi vă voi povesti prin ce am trecut săptămâna asta.

Marte, 19 august 2156

Azi, nepotul meu Z7-2130 (Bill) are examenul de condus. Cum mama sa nu poate să-l însoțească, deoarece job-ul este mult mai important, unchiul său lipsit de ocupație va trebui să facă asta. Sincer, mi-ar fi plăcut să stau în casă și să mă uit la serialele mele cu vampiri, decât să-mi încurajez nepotul. Dar mi-e prea frică de Zena, mama lui Bill. Creatura asta mă bagă în sperieți uneori. Am să vă dau un exemplu concret pentru a vă face o idee despre ea:

>Nu acum mult timp am plecat cu Zena, Roy (prietenul meu ciudat) și cu perfecta de Joséphine în excursie, în Galaxia Bezelelor, care este recunoscută datorită peisajelor sale uluitoare și al gustului delicios. Am campat pe Dealul Zahărului din apropierea râului de ciocolată.

În prima seară, am făcut un mic foc de tabără pentru a putea mânca bezelele. Stăteam liniștit cu Roy și Jo până când Zena a scăpat praf stelar în foc... Ce credeți că s-a întâmplat în continuare?

Ei bine... focul a scăpat de sub control, iar tot dealul de zahăr s-a transformat într-un râu de caramel. Zena a avut cea mai ciudată reacție posibilă; a râs pe tot parcursul topirii zahărului. Dimineața următoare, Zena a pornit motorul navei pentru a se uita la „Știrile Stelare”, iar când a plecat să strângă cortul, nava s-a supraîncălzit și a explodat. Mai apoi, Zena a intrat iar într-o criză de râs... (ar cam trebui să viziteze un doctor).

<

Dar, să revenim la mine și la testul de condus al lui Bill. Este ora 22M9-71 (07:42), iar la 11:00 trebuie

să fiu prezent în fața sediului școlii.

Aș fi vrut ca Starley să mă însoțească, dar a mers la cumpărături cu M502 (Anne), cea mai bună prietenă a lui Roy.

Am ales ca azi să port un costum de siguranță în trafic, format din pantaloni gonflabili și vestă de salvare (asemănătoare uneia folosite atunci când mergi cu barca). Vă mărturisesc că nu am nici cea mai mică încredere în Bill. Este la fel de neîndemânatic ca și mama sa. Mă întreb cum de au supraviețuit cei de la școala de condus cu el.

Dar să lăsăm întrebările deoparte deoarece este 10:30 și trebuie să mă grăbesc.

Ora 11:45

Testul de condus a început

acum 26 de minute. Sunt în navă cu Bill, profesorul său și polițistul spațial. Totul a decurs intergalactic de bine până acum, spre surprinderea mea. Se pare că nepotul meu chiar se descurcă!

După 3 ore de condus prin Galaxia NGC 55 (una dintre galaxiile cu cele mai periculoase rute), domnul polițist ne dă rezultatul.

„Cu un punctaj de 5000 de grobnobi (unitate de măsură utilizată pentru punctaj) din 5000,1; tânărul Bill Z7-2130, și-a primit permisul de conducere!”

Bill nu a mai fost atât de fericit de când a primit o vacă mov de ziua sa. Chiar mă bucur pentru el.

Bill: Unchiule, acum că te-am făcut

mândru, hai să mergem la o înghețată! Fac eu cinstel!

Mintea lui François: „Stai, ce? Nici nu și-a luat bine permisul și mergem la o înghețată...? În nava mea? Să conducă el? Oh... nu!”

François: Hai să nu ne grăbim! Mergem acasă și comandăm o pizza.

Bill: Nu, nu, nu, unchiule! Ai văzut că am condus foarte bine. Cindy (nava lui François) este pe mâini bune! Doar vei fi și tu cu mine...!

Și-mi ia cheile din palmă și pornește motorul.

Bill: Vii, sau ce mai aștepti?!

> După 2 ore plictisitoare în care doar Bill a vorbit <

Bill: Și... de unde luăm înghețată?

François: Tu conduci și tot tu nu știi unde mergem?

Bill: Păi... nu știi locul ăsta.

François: Of... tot un copil ești! După poziția stelelor, ne aflăm în Galaxia Zânelor, iar pentru a ajunge acasă trebuie să mergi drept înainte, o iei la stânga, apoi la dreapta, din nou la stânga, și mergi ușor până la Portalul Soarelui, și faci dreapta.

Bill: Okay, deci înainte, stânga, dreapta, stânga, portal și bla, bla, bla. Am înțeles!

François: Nu poți măcar o dată să mă iei în serios?

Bill: Te iau în serios! Dar uneori, adică mai mereu, te aud spunând doar lucruri plictisitoare. Ești prea de modă veche, unchiule!

François: Poftim?! Aș putea fi fratele tău la cât de tânăr sunt!

Bill: Ai putea fi bunicul meu la cât de demodat ești!

François: Știi ce? Taci și condu!

> După o oră de liniște și pace <

Bill: Nu ar fi trebuit să fim deja acasă? François: Ba da! Ai făcut dreapta la Portalul Soarelui?

Bill: Dreapta? Ai spus stânga!

François: Nu, Bill! Am spus DREAPTA!

Bill: Nu-ți face griji! Nu se poate întâmpla nimic rău! Întorc, și imediat ajungem acasă!

Dar se pare că Bill s-a înșelat când a spus că totul va fi bine, deoarece nava nu mai are praf stelar.

Bill: Nicio grijă, unchiule! Am învățat asta la școala de supraviețuit! Pot face praf stelar din stele.

François: Wow, Bill! Nu știam că praf stelar se face din stele...! Ce descoperire!

Bill: Știu, nu?! Dar de unde fac rost de stele? Le găsim la magazin?

François: Sunt calm, sunt calm, sunt calm!... Deci, nepoate, am să-ți explic ceva important care ar fi bine să rămână pe vecie în căpșorul ăla al tău! Noi suntem în Galaxia Unicornilor. Aici nu există stele ci există magie! N-avem stele, nu avem praf stelar, amice! Vom sta aici un ...

Dar nici bine nu am terminat de spus, că trece pe lângă mine prietenul meu, Aripioară Fulgerată. Este cel mai rapid unicorn din țara sa, Halonia.

Aripioară Fulgerată: François? Tu ești?

François: Prietene! Da, eu sunt!

Bill: Vai, unchiule... vorbești ca pe timpuri. Dar cine este coloratul?

Aripioară Fulgerată: Sunt Aripioară Fulgerată Jack al III-lea Junior. Mi se mai spune Pufuleț Argintiu.

Bill: Argintiu? De unde până unde?

François: Bill! Nu fi nepoliticos! Junior a avut un pudel pe nume Fălcuță Argintie care a dispărut cu puțin timp în urmă. Nu mai comenta dacă nu știi! Bill: Dar ce i-am făcut? Nu i-am distrus nava!

François: Iartă-mi nepotul, prietene! Se comportă ca și când n-ar mai fi ieșit din junglă de ani lumină.

Aripioară Fulgerată: Nu-i problemă! Așa sunt și nepoții mei. Tinerii din

ziua de azi...! Dar cu ce ocazie pe la noi? N-ai mai fost de tare mult timp pe planeta noastră.

François: Păi, îmi pare rău că zic, dar nici nu intenționez să vin. Nava mea nu mai are praf stelar și am rămas aici.

Aripioară Fulgerată: Vai... asta este o problemă gravă. Hm... ai vrea să te duc eu acasă?

François: Ai face asta?

Aripioară Fulgerată: Da! Doar îmi ești prieten! Dar înainte, hai la mine acasă. Poate vrei să mănânci.

François: Chiar nu trebuie. Ne grăbim.

Bill: Mâncare? Sunt lihnit!

Bill a mâncat cât un dinozaur, iar acum își face siesta, uitându-se la televizor. Aș vrea să plecăm, deoarece îl deranjăm pe Junior, dar se pare că nepotul meu s-a îndrăgostit de nepoata cea mică a prietenului meu, A167 (Lee).

François: Iertați-mă, porumbeilor, dar Bill, ar cam trebui să plecăm, se întunecă.

Aripioară Fulgerată: François, ți-am alimentat nava. Puteți pleca!

Bill: Dar nu! Eu vreau să rămân aici cu viitoarea mea soție!

François: Bill!

Bill: Nu te poți pune în calea iubirii!

François: Ai dreptate; dar eu sunt cel matur aici! Plecăm!

Bill o ia pe Lee și pleacă împreună spre Vulcanii Curcubeelor.

François: Aoleu... în ce mă bagă băiatul ăsta!

Aripioară Fulgerată: Ar fi bine să-i găsim. Dacă află tatăl lui Lee că aceasta a plecat, nu îmi mai lasă cadouri de Crăciun!

Afară plouă cu foițe de aur. Nu avem cum să îi căutăm pe vremea asta, așa că singura noastră cale de a-i găsi este să zburăm mai sus de nori. Aripioară Fulgerată mă leagă de un scaun și mă poartă în zbor până la vulcani.

Odată ajunși, constatăm că cei doi îndrăgostiți nu sunt acolo. Unde ar putea sta pe vremea asta?

De sus o lumină verde cade

pe fața mea. Este nava în care se află nebuna de Zenna. Abia aștept să mă certe că i-am pierdut steluța (adică pe Bill).

> În nava Zennei <

Zenna: Salut, frumosule! Cum îți mai este viața?

François: Ce s-a întâmplat?

Zenna: Ce anume?

François: Nu mă cert?

Zenna: Asta este treaba mamei Z1-15.3, nu a mea. Dar ce ai făcut rău?

Aripioară Fulgerată: Scuzați-mă că vă întrerup, domniță! Dar fiul dumneavoastră și Lee, nepoata mea au dispărut, iar noi îi căutam.

Zenna: Ah... da. Știu de asta. Urmați-mă!

Zenna ne conduce în camera de zi a navei sale. Acolo se aflau Roy, Starley și Joséphine.

Zenna către François: Tu speli vasele tot restul anului!

François: Dar ce-am făcut? Bill este teafăr!

Bill: Unchiule..., parcă tu erai cel matur aici!

Și aici se încheie groaznica mea aventură. Pe lângă spălarea vaselor, mai am de curățat cutia pisicii în fiecare zi și de plătit taxele Zennei. Se pare că sora mea s-a supărat destul de rău. Dar, de aici, am avut de învățat că nu este bine să te consideri cel mai înțelept (chiar dacă sunt) și că nu este bine să te ocupi prea mult de nepoții băgăcioși.

Undeva pe Terra, Cu drag Starley și François (și Bill).

Reina GHEORGHÎĂ

Clas. a VIII-a A

Poezii pe ritmuri ... underground

Artist nebun

Adu-mi hainele sufletului că mi-e prea rece și am amortit
 E aerul greu, plămânii mi-au obosit
 Te rog, nu te mai juca în acest veșnic loc
 Te-împing, te resping!
 Mă ții prea strâns de mâna însângerată și doare
 Tu nu vezi că ceea ce tu crezi, sens nu mai are?
 Mă ții captivă, ți-am devenit refugiu
 Eu nu sunt un peisaj, o piesă de hârtie
 Eu sunt o viață și trăiesc ca și tine
 Nu poți să vrei să respiri numai prin mine
 Nu e lumesc, suntem totuși umani
 Nu e firesc!
 Doar nu suntem huligani...
 Știu că am fugit către tine desculță
 Dar nu mă poți ține într-un tablou ca fiind într-o cutiuță
 Sunt lângă tine
 Și totuși tu mă cauți
 Printre aceleași vechi ruine...
 Ridică-te, bea o cafea și apucă cartea de pe noptiera mea
 Citește, cântă, zâmbește din ochii pustii ce i-ai fixat în cana mea

Ridică-te, ieși pe aceeași ușă a blocului dărâmat
 Uită-te câtă artă ai irosit, tabloul de afară e acum mult prea
 uzat
 Te rezemi de zidul rece și-afumat
 E ceață și iar te-ai scufundat
 Eu sunt închisă într-un tablou...
 Mai poți?
 Mai ai curajul să te consideri un erou?
 Te vede luna, te ceartă stelele
 Ți-aruncă magii poverile
 Printre perdelele
 Pe care ai împrăștiat sângele
 Picturii tale faimoase
 Mai poți?
 Mai ai venin în oase?
 Du-te, zboară, durere pe-un voal mov tu iar coase
 Nu te mai văd ca ieri
 Că pe tine anii nu te mai fac om.
 Ai devenit în arta ta distrus
 Lacrimile pe pânza veche mi le-ai răpus.

Cuvinte

Se simte
 Răcoare, pe aici și pe acolo ger
 Se simte
 Frământare
 De pulover prea rece în unghiul unui poem șters
 E rece
 E seară
 Un pian
 O vioară
 O scenă
 O foaie
 Un pix.
 Și-aș vrea să mă vadă pe scenă scriind
 Scriind sunt eu și prin cuvinte mă simt ACASĂ
 Cuvintele mă-îmbracă și-mi țin loc de masa de după-amiază
 Aș vrea să traiesc doar prin cuvinte, mereu să le alint
 Căci ele mă salvează și din cel mai amar chin.
 Strigă-mă
 Te doare?
 Zi-mi numele - e tot un cuvânt
 Ascunde-te după perdea și privește în jur
 Se vede diferit, dar totul e la fel
 Acum vino aproape și nu tremura
 Ceea ce simți tu e pur
 Și va dăinui pururea.

Chiar dacă noi plecăm, și suntem doar trecători
 Trecând sperăm că le vom lăsa celor următori
 Valori
 Și cuvinte
 Prin care să se simtă fiori și să se nască iubire
 Cuvinte
 Apropie-te și scutură-te, din mine
 Vor cădea foi scrise-n creion cu mina slabă
 De-un ieftin soi
 Dar cu tezaurul unor cuvinte ale suferinței în toi
 Cuvinte șterse
 Emoții moi
 Cuvinte calde
 Sufflete inspirate de doi
 Cuvintele mele
 Măine te vor mângâia
 Și ochii tăi calzi
 Te vor picta
 În sufletul meu
 Va fi soare și cald
 Va fi fericire
 Mister elucidat.
 Prin cuvinte,
 Nu-i așa că e ciudat?

Balerina

Mișcările unei balerine nu-s doar simple executări
 Ea trăiește pentru sensibilitatea ce zace-n tine, în urmări
 Ea e muza atâtor pictori
 Și iubita unuia dintre cei mai mari actori.
 Ea e feminitatea întruchipată prin grație și antrenamente lungi, zeci de efortări
 În balerinii ei zac mici comori
 Degetele obosite dezvăluie ai muncii fiori
 Și totuși nu-ți pune întrebări
 Pentru artă sângele fierbe-n ființa ei întreagă
 Pentru artă o să-ngenuncheze de iubirea ce se leagă
 Între a spectatorilor priviri, în a tumultului de-aplauze ciocniri
 Izbindu-se chemări
 Răsunând năvalnic terori
 În spatele atâtor exerciții și fuste apretate se ascund vise amestecate
 Dorințe-mprumutate
 În spatele acelor picioare lungi
 Se mai vede și acum mersul copilei cu genele lungi
 Dincolo de spatele slab și lucrat
 Se află durerea unui dans atât de încordat
 Și totuși arta cere
 Să simtă și durere.
 Și-apeacă capul ușor către acordul valsului perfect
 Și uită de năvala unui public consecvent
 Se alintă de marea podea a scenei prăfuite
 Știind că acolo au stat acum doi ani mărgele-nșiruite
 Știind că n-a fost simplu
 Că arta totuși cere
 Să inspire, să expiri, durere-n nuanțe de plăcere.

Claudia OPREA
 Cls. a XI-a D

Trandafirul Galben

Încă de mică pasiunea Juliei
 au fost florile. Poate pentru că își pe-
 trecea verile în uriașa grădină cu flori
 a bunicii ei. Sau poate pentru că își
 petrecea iernile în biblioteca tatălui ei
 , înconjurată de cărți și manuale de
 botanică. Oricare ar fi fost motivul,
 cert este că această pasiune a dat to-
 nul unei schimbări în viața ei.

Julia era o fată scundă, dar
 energică, mereu roșie în obraji, cu
 ochii albaștri ce scânteiau de viață și
 părul scurt, roșu ca para focului. Julia
 era plină de viață și foarte prietenoa-
 să. Și nici la școală nu o ducea rău.
 Ea terminase liceul cu o medie mare,
 nu cea mai mare, dar destul de mare
 încât să fie o mândrie pentru părinții
 ei.

Frumoasă, deșteaptă și cu un
 viitor strălucit în față. Ce ți-ai putea
 dori mai mult?! Asta spunea toată lu-
 mea, dar Julia avea un vis și nu avea
 de gând să renunțe la acel vis. Ea nu
 își dorea să meargă la facultate. Nu
 vroia să își piardă și ultima bucată
 de tinerețe învățând. Numai gândul la
 asta îi provoca migrene. Visul ei era
 simplu. Nimic mai mult, nimic mai
 puțin decât să își deschidă o florărie
 micuță, numai a ei, unde să poată vin-
 de flori și să lumineze viețile oameni-
 lor. Deși părea un vis copilăresc, asta
 nu a oprit-o din a-l urma și din a lupta
 să îl aducă în realitate.

Julia a muncit timp de 2 ani
 lungi, în diferite locuri, numai pentru
 a strânge banii necesari să își încea-

pă micuța afacere. Acum ea era mân-
 dra deținătoare a unei mici florării în
 apropierea universității orașului, cu
 o grădină micuță în spate unde să își
 cultive florile pe care le vindea. Încet,
 încet, micuța ei afacere a crescut și a
 ajuns destul de cunoscută în oraș.

Totuși asta este doar o mică
 parte din povestea ei. Într-o zi de vi-
 neri, undeva pe la ora patru și ceva
 după-amiază, clopoțelul ușii florăriei
 a răsunat cu un clinchet voios, anun-
 țând intrarea unui client. Era un băiat
 înalt, cu tenul bronzat ca sărutat de
 soare, cu părul negru corb, tuns în sti-
 lul creastă care era la modă în zilele
 alea și cu niște ochii mai negri decât
 cel mai întunecat abis de pe pământ.
 Din felul curat în care era îmbrăcat se

vedea că este student la universitate, cam de o vârstă cu Julia. „Hm... Pot paria” se gândea ea „un buchet de flori pentru... hm.. iubita lui...”

Băiatul nu s-a apropiat imediat de teigheaua unde stătea Julia. A început să admire fiecare floare, ca și cum ar fi căutat ceva anume, ceva ce nici el nu cunoștea. La un moment dat, el a renunțat la căutarea lui fără sfârșit și s-a apropiat de Julia dar flacăra din ochii lui nu dispăruse. Era determinat să găsească ceva și se vedea că nimic nu îl va opri. Înainte ca Julia să poată realiza mai multe, băiatul a început să vorbească:

- Bună! Te deranjez?

- Nu, chiar deloc! Cu ce te pot ajuta?

- Vreau să cumpăr un buchet de flori unei fete...

„Iubita lui, pun pariu” se gândea Julia cu o urmă de gelozie. Ei nimeni nu îi cumpăra flori...

- ... pe care o plac foarte mult, dar nu știu dacă sentimentul este reciproc. Aș vrea să îi dăruiesc ceva ca din partea unui admirator secret, ca să îi pot vedea reacția, dar nu știu ce s-ar potrivea mai bine. Eu mă gândeam la niște tranda...

- Gata! Știi ce s-ar potrivi! îl întrerupse Julia. Să vedem... Un buchet de treisprezece crizanteme galbene! O să-l adore!

- Ești sigură? Crizantemele nu sunt tocmai...

- Tocmai ce? Cine se pricepe mai bine când vine vorba de semnificația florilor?? Tu sau eu?!

- Păi, cred că tu, dar...

- Nici un dar! Crizantemele semnifică iubire, iar un buchet de treisprezece este perfect pentru o iubire neîmpărțită sau, în cazul tău, un admirator secret.

- Ești sigură?

- Sută la sută! Florile sunt specialitatea mea!

- Merci! Cum îți pot mulțumi?

- În primul rând, poți plăti pentru buchet...

- Ah, da, desigur.

- În al doilea rând, cum te cheamă?

- Huh?

- Cum te cheamă? Poate o să mai vii să iei flori pentru cineva și vreau să știu cum să te strig. Asta dacă nu vrei

să îți spun 'băiatul de la universitate'?

- Hahaha. Numele meu este Toma.

- Julia.

- Trebuie să plec. Ne mai vedem, Julia!

- La revedere!

Dar odată cu plecarea lui Toma, Julia a rămas cu un sentiment de fluturi în stomac. Toma era așa de drăguț și politicos. Iar probabil fata de care îi plăcea era foarte rea. Sau cel puțin asta voia să creadă Julia. Voia să creadă că Toma va fi nefericit cu fata aceea și se va întoarce. Voia toate acestea și încet, încet, a realizat că se îndrăgostise. Sau cel puțin începea să se îndrăgostească de o persoană pe care abia o cunoștea.

Au trecut câteva luni. După o iarnă grea și aspră, primăvara s-a întors și a reluat în stăpânire natura. Păsările cântau, copacii înmugureau... Pentru Julia, ultimele luni fuseseră un adevărat roller coaster emoțional. Toma o vizita ori de câte ori putea, chiar dacă nu cumpăra nimic. Numai prezența lui o bucura. Dar vorbind atât de mult, era inevitabil să nu ajungă și la viața lor personală. Astfel, s-au apropiat, ajungând foarte buni prieteni. Dar pe Julia o rănea denumirea asta a relației dintre ei.

Dar Toma nu a observat nimic. El venea în continuare și uneori îi cumpăra flori iubitei lui iar Julia, deși o durea, îl ajuta. Odată i-a cumpărat un buchet de floarea soarelui – adora și dedicație; Altădată, la o aniversare, un buchet de liliac mov – prima iubire; în alte dați a luat un buchet de crizanteme albe – iubire pură și unul de lalele roșii – iubire perfectă și pasiune. Dar cel mai mult și mai mult a durut-o când a cumpărat un buchet de trandafiri roșii și albi de Ziua Îndrăgostiților. Semnificația lui era cea mai complexă – „Te iubesc intens și intențiile mele sunt onorabile!”.

Dar nu zicea nimic. Stătea și răbda. Prietenii ei îi spuneau că arată mai tristă decât de obicei, că flacăra care era odată în ea a dispărut. Dar ea nu asculta. Inima ei îi aparținea lui Toma, chiar dacă el nu știa.

Spre sfârșitul primăverii a venit și o veste îmbucurătoare. Toma se despărțise de prietena lui. El realizase că nu

o mai iubea cum o iubise odată. „Ăsta e destinul!” se gândea Julia, „a realizat că iubește pe altcineva probabil! Poate... poate eu sunt persoana aceea!!!” Optimistă de când se născuse, mai ales în momente grele, Julia nu se oprea din a visa. Asta era șansa ei.

Într-o zi, la câteva săptămâni după ce s-a despărțit de iubita lui, Toma a intrat în florăria Juliei, cu o mână la spate ca și cum ar fi ascuns ceva. „Poate o floare? Poate un buchet de flori? Toma a stat atât de mult cu mine că a învățat semnificația florilor. Poate...”

- Bună, Julia!

- Bună, Toma!

- Asta este pentru tine!

Spunând asta, a scos o floare de la spate. Era un trandafir galben. Julia a simțit cum i se frânge inima. „Nu se poate... Poate a greșit... Poate...” Dar speranța era pierdută. Cu un zâmbet fals pe față, i-a răspuns:

- Mulțumesc! Mulțumesc mult!

- Știu că mi-ai zis acum ceva timp că niciodată nu ai primit vre-o floare, așa că m-am hotărât să fiu eu primul.

- Merci, dar nu trebuia!

- Ba da, trebuia! M-ai ajutat așa de mult până acum! Măcar atât pot să fac și eu.

Au mai vorbit despre viețile lor, dar Julia nu a fost prezentă. Inima ei s-a sfărâmat în chiar și mai multe bucăți când a auzit că Toma a cunoscut o fată drăguță și că se duce acum la o întâlnire cu ea, în 5 minute.

După ce Toma a plecat, Julia a pus trandafirul într-o vază. Chiar dacă o durea să se uite la el, asta era ca o lecție pentru ea. Nu toate visele se împlinesc.

Julia a rămas singură în florăria ei, uitându-se la trandafirul galben dăruit de Toma. Trandafir ce semnifică prietenie.

Ana PÂRVU

Cls. a IX-a D

Centenarul Primului Război Mondial Vrancea eroică

Primul Război Mondial a reprezentat un conflict militar de mare amploare, care a afectat sute de milioane de oameni și a luat 16.563.868 de vieți omenești.

România s-a alăturat Antantei în 1916, sperând recuperarea Transilvaniei și Bucovinei de la imperiul Austro-Ungar. Lipsa echipamentului de război modern, pregătirii militare, dar și operațiunile militare greșit planificate au dus la pierderea Munteniei și Dobrogei în 1916-1917. Guvernul și Casa Regală, precum și o parte din populație s-au retras în Moldova, linia frontului fiind stabilită pe linia Carpaților Orientali și pe linia Focșani-Nămoloasa-Galați.

Anul 2017 are o importanță deosebită pentru România, întrucât marchează 100 de ani de la importanțele victorii obținute de România la Mărăști, Mărășești și Oituz, în Primul Război Mondial.

Bătălia de la Mărăști a fost prima din marile bătălii desfășurate pe teritoriul României, în timpul campaniei anului 1917. S-a desfășurat între 22 iulie și 1 august 1917, fiind concepută ca o operație ofensivă pe o direcție secundară a armatelor române

Imagine cu Panciu bombardat în Primul Război Mondial. Fotografie germană din perioada de ocupație militară germană (1917-1918)

Imagine din Panciu din Primul Război Mondial făcută de pe hotelul Gâță. Locația – Str. N. Titulescu.

și ruse, în paralel cu operația ofensivă principală de la Nămolosa, la care s-a renunțat între timp.

Bătălia de la Mărășești a fost o serie de acțiuni militare complexe desfășurate pe Frontul Român, în perioada 24 iulie/6 august – 6 august/19 august 1917 în zona Vrancei, în spațiul dintre râurile Siret și Putna și aliniamentul Muncelu - Mărășești. Bătălia a avut ca rezultat eșecul ofensivei germane și stabilizarea frontului din zonă, până la sfârșitul conflagrației.

A treia Bătălie de la Oituz a avut loc între 26 iulie/8 august - 9/22 august 1917, concomitent cu Bătălia de la Mărășești. Acțiunile militare s-au desfășurat în două etape. Prima etapă a fost între 26 iulie/8 august - 5/18 august iar cea de-a doua etapă între 6/19—9/22 august,

ambele etape reprezentând lupte duse pentru respingerea a două încercări ale forțelor Grupului Gerok de a pătrunde în valea Trotușului.

Județul Putna (Vrancea) a pierdut mai bine de jumătate de teritoriu, fiind ocupat de armata germană și austro-ungară. Comandantul grupului de operațiuni al Puterilor Centrale din această zonă a fost feldmareșalul August von Mackensen, unul dintre cei mai mari generali ai armatei germane. Cartierul său central a fost Măgura Odobeștilor, poziție dominantă a zonei, fapt care i-a dat un atu extraordinar și de care a profitat în desfășurarea operațiunilor militare.

Deși nu se poate lăuda precum nepieritoarele Mărășești și Mărăști, nume de aur în marea carte de vitejie a nației române, pildă peste veacuri pentru cei ce vor veni, orașul Panciu și zona sa limitrofă au fost martorii tăcuți ai unor încelestări sângeroase în timpul Războiului pentru Întregirea Neamului.

Așezat între cei doi poli ai aureolei nepieritoare a gloriei armatei

române din 1917, Panciu nu a fost lipsit de nici una din dramele războiului: ocupație militară - mai întâi rusă și română și mai apoi germană - refugiul populației, distrugeri, pierderi de vieți omenești, lupte de o violență extremă, pentru fiecare petec de pământ. Luptele de aici se încadrează în marea bătaie de la Mărășești, care a însemnat intrarea pentru totdeauna a armatei române în Panteonul virtuții militare.

Pe măsură ce Muntenia a început sub ocupație militară germană, o parte a populației s-a refugiat în Moldova, în orașul Panciu refugiindu-se până la 28 noiembrie 1916 un număr de 48 de persoane din Craiova, București și Constanța. Cele mai multe erau femei și copii. Refugiații au trebuit să fie adăpostiți și hrăniți, populația punând umărul, încă odată, la greaua misiune de război. Femeile cu pregătire mai bună au suplinit de obicei în școli, pentru a-și câștiga traiul lor și al copiilor, deoarece marea majoritate a învățătorilor au fost înrolați ca sublocotenenți.

Deoarece frontul din zona Panciului a căzut în sarcina armatei ruse, autoritățile au luat măsuri urgente pentru a limita pe cât posibil distrugerile și abuzurile acestora. Iată cum descrie

Monumentul eroilor din Războiul Reîntregirii 1916-1919, operă a sculptorului George Dimitriu, ridicat la inițiativa unui comitet condus de Mardare Burdea

situația Adolf Căpățână, martor al acestor evenimente: “De frica abuzurilor ce făceau rușii, s-a dat ordin și s-a vărsat întreaga recoltă de vin și de rachiu ce curgea gârlă pe șanțurile șoselelor”.

La 23 iulie 1918 armata de ocupa-

ție germană încă se mai adăpostea în bordeiele din Panciu.

Crezându-se stăpâni pe vecie ai gliei noastre românești după pacea umiltoare, Pacea de la București, germanii începuseră să construiască și un cimitir la intrare în Panciu, la Satu Nou, în pădurea Dumbrava Găvanilor.

Iluziile nemților au fost repede spulberate de reînceperea ostilităților și înfrângerea Puterilor Centrale. Osemintele militarilor germani au fost reînhumate mai târziu la Cimitirul de la Frunzoaia, drumul ce leagă Tișița de Panciu. Posibil însă ca o parte să fie îngropați și în cimitirul “Sf. Ioan Botezătorul” din Satu Nou, unde se află un mic monument, făcut probabil în timpul ocupației.

Armata germană a “desăvârșit” distrugeri importante atât caselor particulare, cât și unor instituții publice ale orașului.

Bibliografie:

Istoricul Orașului Panciu - Adafini Mihai-Liviu, editura QualMedia, 2013 https://ro.wikipedia.org/wiki/Participarea_Rom%C3%A2niei_la_Primul_R%C4%83zboi_Mondial

Răzvan ANDRIEȘ,
Vlad ILIESCU
Clasa a XI-a D

Rezistența anticomunistă a elevilor în ultimul deceniu al regimului național-comunist din România

După moartea lui Gheorghe Gheorghiu Dej, martie 1965, la conducerea PCR este numit Nicolae Ceaușescu, cel care va primi funcția de Secretar General. Pentru a-și consolida imaginea de lider cu o viziune nouă, acesta a hotărât liberalizarea regimului, fapt petrecut între anii 1965-1971. Însă, după vizitele sale în China și Coreea de Nord, din 1971, se pune capăt liberalizării și se trece la o nouă etapă a regimului, național-comunismul, ce constă în controlul strict al partidului

în viața economică, politică și culturală. Se produce concentrarea totală a funcțiilor de stat și partid în mâna lui Nicolae Ceaușescu, care primește în 1974 funcția de președinte al republicii. Se inaugurează un regim dinastic, membrii familiei și rudele sale vor fi promovate în funcții, iar cultul personalității atinge cote grotești. Cenzura și mass-media devin instrument de propagandă, condițiile de viață se degradează, iar securitatea intervine violent împotriva oricărei încercări de

a contesta regimul.

În anii 1987-88-89 protestele anticomuniste, deși necunoscute de opinia publică, se intensifică. În acest context, în care tensiunea se simte în toate instituțiile, se înscrie revolta elevilor de la liceele bucureștene împotriva regimului totalitar al lui Nicolae Ceaușescu.

Elevii curajoși contestă regimul care atinsese apogeul alienării. Un asemenea exemplu l-a constituit elevul CRISTIAN DUȚESCU de la Colegiul

Mihai Viteazu din București. Acesta avea în familie antecedente de rezistență anticomunistă. Bunicii, deținuți politici în anii 1953-1954, au fost trimiși la Canal după ce participaseră la războiul din Est, dar și la campaniile din Vestul Europei. A trăit, așadar, într-o familie cu o istorie. O altă cauză a protestului său, așa cum el însuși mărturisea în interviul acordat Luciei Hossu Longin - realizatoarea emisiunii **Memorialul durerii** de la Televiziunea Română - a constituit-o vârsta adolescenței, care l-a impulsionat să se revolte și față de lășitatea celor din jur. Adolescentul Cristian Duțescu s-a revoltat împotriva regimului inuman și a cohortelor de măsuri absurde: demolarea bisericii Enei, distrugerea de case - monumente-istorice, lipsa drepturilor și libertăților cetățenești. În acest context, Cristian Duțescu s-a gândit că protestele sale îi vor trezi pe ceilalți din letargie și vor arăta că există contestatari ai regimului. Ca să fie auzit, văzut, el a lipit afișele în zona ambasadelor, pe Bulevardul Dacia și în zona Pieței Romane. Neavând mijloace de multiplicat, a recurs la o metodă ingenioasă. A rupt foile din almanahuri cu poza lui Nicolae Ceaușescu și a scris texte în care-și exprima revolta. Lucrurile acestea se petreceau în preajma celui de-al XIV-lea Congres al P.C.R., ultimul, de altfel, prilej cu care Nicolae Ceaușescu fusese reales. Într-o atmosferă de complicitate generală, în care de pretutindeni se auzea “Ceaușescu reales, la al-XIII-lea Congres”, elevi curajoși s-au ridicat împotriva unui regim totalitar. Astfel, elevul Cristian Duțescu nu mai accepta tăcerea, complicitatea și conștiințele adormite. Afișele le-a lipit noaptea, în număr de 20-22. După ce-a lipit afișe-

le, a observat că bulevardele mari din București erau blocate de autobuze ale miliției, la ora 1.45 noaptea. A fost oprit de un milițian, percheziționat și dus la Hotelul Dorobanți. Apoi, a fost dus la sediul Miliției din Strada Ana Ipătescu. I s-a luat declarație, după care a fost dus la Securitate unde, în Calea Rahovei nr. 39, a fost anchetat până noaptea târziu. Scopul anchetei era să identifice și alți participanți la acțiunea sa. A fost eliberat la 1 noiembrie 1989, după ce fusese reținut în noaptea de 24-25 octombrie a aceluiași an. Cristian Duțescu a încercat, prin gestul său, să arate că nu toți românii au conștiința adormită, considerând că gestul său, al tânărului de 16 ani și 8 luni, era o datorie de onoare pentru apărarea libertății. Regimul nu a recunoscut că acțiunea sa a fost una politică, ci una de drept comun. Părinții tânărului „delincvent” urmau să suporte consecințele faptelor fiului răzvrătit, mama avocată, tatăl, profesor de română, urmau să fie destituiți.

Un alt exemplu de tânăr care încerca să trezească conștiința românilor a fost RADU FILIPESCU. Acesta, așa cum ne dezvăluie Lucia Hossu Longin, îndemna cetățenii să protesteze duminică, împotriva „năpastei Ceaușescu”. El răspândea manifeste în București și Drumul Taberei. Acest Diogene al românilor a fost trimis la Aiud și condamnat la 10 ani de temniță. A fost eliberat odată cu prăbușirea regimului comunist, în decembrie 1989.

Rezistența elevilor, protestele lor, în anii 1980, sunt de fapt o continuare a eroice rezistențe a liceenilor și studenților din anii 50, perioada stalinizării României. Un exemplu în acest sens, l-a reprezentat elevul TIT

LIVIU MĂLĂCESCU, de la Liceul Unirea din Focșani, originar din comuna Țițești, care a participat alături de tatăl său, învățătorul Ion Mălăcescu, la mișcarea de rezistență din Vrancea. Interesant și tragic este faptul că tatăl său a supraviețuit bestialității, torturii din timpul anchetelor securității din penitenciarul Galați și apoi pușcărilor gulagului comunist, însă fiul său, trimis în lagărul de muncă forțată Poarta Albă, pierde într-un „accident”, în împrejurări stranii. Așadar, gestul elevilor bucureșteni nu a fost unul singular în istoria recentă a României.

Este interesant faptul că Securitatea, pentru a-i combate pe cei care împrăștiau manifeste anticomuniste, fabricase zvonul alarmist că există în București o sectă care răpea copii, scopul fiind acela ca oamenii să devină mai circumspecți în ceea ce privește prezența necunoscuților în blocuri. Era clar că sistemul începea să scârțâie și că responsabilii începeau să se teamă. Nimic nu era însă întâmplător.

La 2 decembrie 1989, la Malta, a avut loc întâlnirea dintre Mihail Gorbaciov și George Bush, în urma căreia zarurile asupra „schimbării la față” a Europei Estice fuseseră aruncate. Ceaușescu fusese reales Secretar General la al-XIV-lea Congres al P.C.R. La 9 noiembrie 1989 cade zidul Berlinului, iar zilele comunismului erau numărate și în România. În decembrie 1989, mii de tineri, asemenea eroilor din paginile noastre, au strigat la Timișoara, București și apoi în toată țara, LIBERTATE!!!

Era dovada clară că regimul a născut și contestatari, nu doar monștri.

Răzvan ANDRIEȘ,
Vlad ILIESCU
Clasa a XI-a D

Foto fundal: Cristi ȘERBAN - absolvent LIS

Dadaismul și Tristan Tzara

și au deschis cartea unde indicau loviturile. Pe de altă parte, avem opinia lui Hugo Ball care susține că denumirea provine din afirmația „Dal”, des folosită în discuțiile inițiatorilor de origine română Tristan Tzara și Marcel Iancu. Nu în ultimul rând, avem chiar varianta lui Marcel Iancu care afirmă că numele a fost ales prin hazard. Mai exact, a fost deschis întâmplător un dicționar Larousse la cuvântul „dada”. Așa cum afirma Marc Dachy în **Dada - revolta artei, a fost acceptat... pentru că reprezenta acel sentiment de naivitate, acel sens de puritate, de artă naturală, de artă intuitivă.**

În ceea ce privește modul de creare a unei opere în acest stil, cel mai bine l-a explicat chiar Tristan Tzara, fondator al curentului: *Luați un jurnal, luați o pereche de foarfeci, alegeți un articol, tăiați-l, tăiați pe urmă fiecare cuvânt, puneți totul într-un sac, mișcați-l...* Pentru a avea un exemplu concret, citiți acest fragment din „Elegie” de Tristan Tzara: *Sufletul bătrân, iubito, flori de vară vrei să pară/ Păsările stau închise în colivii iarna.* Tzara și cei care au acceptat provocarea lansată de mișcarea Dada au reușit astfel să creeze arta prin hazard.

Dar cine este de fapt Tristan Tzara? Tristan Tzara este pseudonimul folosit de Samuel „Sammy” Rosenstock, cunoscut poet și eseist român evreu născut la Moinești, în 1896. Mai puțin cunoscut, dar de menționat, este faptul că acesta a fost și jurnalist, dramaturg, critic literar și de artă și producător și director de film. Încă din liceu (1912) arată că are o înclinație spre arta cuvintelor și a simbolurilor, când publică revista „Simbolul” în colaborare cu Marcel Iancu și Ion Vinea, cu binecuvântarea lui Alexandru Macedonski (primul reprezentant al simbolismului românesc) și cu ajuto-

rul lui Iosif Iser, membru al Academiei Române.

De-a lungul carierei sale literare, acesta folosește diferite pseudonime, printre care S. Samyro în revista „Simbolul”, Tristan Rula și, în final, Tristan Tzara, pseudonimul sub care creează mult cunoscutul curent dadaist. De asemenea, acest nume nu a fost ales la întâmplare, ci, așa cum zice Heinrich Stiehler în „Tristan Tzara zwischen Peripherie und Zentrum”, acest nume exprimă starea poetului „trist în țară”.

Mișcarea lui Tzara își are originea în Zürich, un oraș elvețian, unde Tzara s-a alăturat, în toamna lui 1915, unui grup de tineri intelectuali. Se spune că această mișcare ar fi apărut și fără intervenția lui Tristan Tzara dar, după cum spune R. Huelsenbeck „nu ar fi devenit niciodată ceea ce a devenit fără eforturile de popularizare și diplomația acestuia”.

În afară de faptul că a fost fondator al mișcării, Tristan Tzara a fost și poet. Printre cele mai cunoscute texte dadaiste se numără *La Première Aventure céleste de Monsieur Antipyrine* (1916; Prima aventură cerească a domnului Antipyrine) și *Vingt-cinq poèmes* (1918; Douăzeci și cinci de poeme) dar și manifestele mișcării *Sept manifestes Dada* (1924; Șapte manifeste Dada). De asemenea, lucrările sale de maturitate încep în 1931 cu *L'homme approximatif* (Omul aproximativ). În aceste lucrări, cuvintele aleatoare ale lui Dada sunt înlocuite cu un limbaj dificil, dar umanizat.

Tristan Tzara își va da ultima suflare în decembrie 1963, la Paris, fiind înhumat la Cimitirul Montparnasse. Numele său va fi întotdeauna asociat cu mișcarea culturală dadaistă.

Ana PÂRVU,
Clasa a IX-a D

SALVADOR DALÍ "Suprarealismul sunt eu!"

Salvador Dalí a fost un renumit pictor spaniol, născut pe 11 mai 1904, în Catalonia, un reprezentant important al Suprarealismului în artă, cunoscut datorită aparițiilor sale excentrice și megalomaniei sale.

Încă din copilărie, acesta a manifestat interes pentru pictură, astăzi ajungând unul dintre marii artiști ce i-a cunoscut istoria. El a fost influențat de Friedrich Nietzsche și de Pablo Picasso. Acest reprezentant de seamă al curentului suprarealist a impresionat întreaga lume cu celebrele sale opere. Unele dintre cele mai importante au fost: *Ispitirea Sfântului Antonie cel Mare*, *Portretul lui Paul Eluard*, *Girafa în flăcări*, *Visul*, *Galateea din sfere*, *Fata la fereastră*, *Jocul lugubru*, etc. Cea mai cunoscută pictură a lui Dalí a fost inspirată de o bucată de brânză: **Persistența Memoriei**. Ideea i-a venit după ce a descoperit niște bucăți de brânză Camembert topite. Totul a plecat de la influența mediului, de la o bucată de brânză „descompusă”, de la un obiect comestibil, care devine metafora aspectului psihologic al timpului.

Salvador Dalí a fost admis la

o cunoscută academie de arte din Madrid, de unde mai apoi a fost exclus din cauza manifestărilor de protest la care îi incită și pe ceilalți colegi.

Marea lui iubire a fost Gala Diaconov, soția poetului Paul Eluard, pentru care va face o pasiune ce nu se va stinge tot restul vieții. Aceasta îi va deveni soție, dar și muză. După moartea Galei, Dalí pictează ultimul său tablou, *Coadă de rândunică*.

Dalí este entuziasmat de mișcarea suprarealistă, în care vede posibilitatea manifestării imaginației cu ajutorul desenului și al culorii.

Un alt lucru demn de admirat

la Salvador Dalí este potențialul său de a sublima atât slăbiciunile sale, cât și pe ale celor ce se află în jurul său. De asemenea, într-un interviu dat de acesta, mărturisea că pentru el cel mai important lucru era propria personalitate, și nimic nu conta mai mult. Când acorda interviuri, vorbea despre sine la persoana a III-a, folosind formularea „divinul Dalí” sau pur și simplu „divinul”.

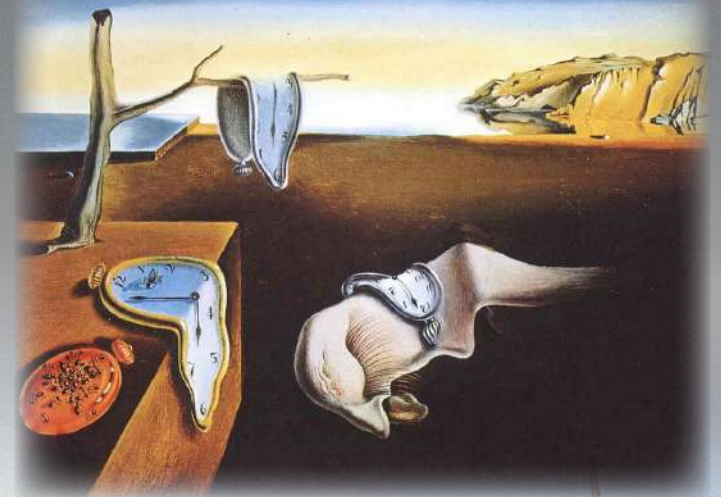
Întotdeauna am admirat persoanele ce ies în evidență prin lucrurile speciale pe care le fac, iar Salvador Dalí este una dintre aceste persoane remarcabile. Ceea ce mi se pare într-adevăr fascinant la el, este încrederea cu care a provocat tiparele vremurilor în care a trăit.

Salvador Dalí este cu siguranță una dintre personalitățile marcante ale secolului XX. Consider că el este un model pentru toți cei vor să urme-

ze calea artei. Originalitatea este unul dintre cuvintele ce îl definesc pe acest pictor spectaculos. Probabil că, dacă ar fi trăit în zilele noastre, ar fi fost modelul multor tineri artiști, cărora cu siguranță le-ar fi făcut mare plăcere să îl cunoască.

Știați că...?

- Dalí a publicat în decursul vieții aproximativ 3000 de pagini și a făcut ziaristică: a editat ziarul „Dali news”, tipărit timp de 40 de ani la New York.
- În perioada comunistă, celebrități din lumea întreagă, printre care și

Salvador Dalí, veneau la Ana Aslan, medic român specialist în gerontologie, pentru tratamente care promiteau întârzierea procesului de îmbătrânire.

- Împreună cu G. Lorca, a scris o operă în limba franceză, cu titlul „Să fii Zeus”.

- În întâlnirea memorabilă cu Radu Beligan, a subliniat faptul că noi, românii, avem o misiune sacră, de gardieni ai latinității.

Mara AGAPIE,
Alexandra CORCOZ
Clasa a IX-a D

CRONICĂ DE FILM

OCTAV

de prietenul din copilărie, Spiridon, un personaj ce ține de pitorescul ruralului românesc, magistral interpretat de Victor Rebengiuc. Scena în care cei doi stau la un pahar de vorbă m-a dus cu gândul la Amintirile lui Creangă, fără a evada totuși din realitatea prezentului.

Regăsirea casei, odată cu gestul simplu în care Octav deschide ușa veche de la intrare, pare a fi regăsirea unui prieten, reîntâlnirea unei iubiri demult uitată, reîntoarcerea la Mama. Casa pare a fi un personaj de sine stătător, în jurul căreia gravitează toate celelalte personaje și Timpul. Fiecare încăpere declanșează în bătrânul-Octav amintirile copilului-Octav. Scara de lemn ce duce la odăile de sus poate fi, în interpretare personală, metafora introspecției, pe o axă verticală invizibilă. Pe măsură ce urcă scara, i se dezvăluie toată copilăria. Sus redescoperă atelierul de pictură al mamei, cu tabloul copacului din prund, ce devine și revine în film, ca personaj-oglină a destinului lui Octav. Camera de muzică, în care pianul ocupă locul central, ne descoperă pe copilul-Octav descifrând tainele muzicii împreună cu tatăl său, care îi dezvăluie viața văzută

ca partitură. Salonul de biliard, camera servitoarei, dormitorul, apar succesiv în film, ca niște veșminte acoperind trupul și sufletul copilului și bătrânului Octav. Marele talent regizoral al maestrului Sergiu Celibidache face ca aceste multiple și succesive „plonjări” în trecut să nu fie percepute deloc ca fiind agresive ori obositoare. Cu atât mai mult cu cât Octav este permanent însoțit în această călătorie-introspecție de prietena Ana (Alessia Tofan), o vedenie care, pe tot parcursul, îl antrenează pe Octav în experiențe memorabile, de un ludic pur. Ana sare coarda, cântă, caută trifoi cu patru foi, pândește rațele sălbatice sau se joacă de-a v-ați ascunselea cu Octav. Scena leagănului este cu adevărat unică, o scenă la care nu m-aș fi gândit niciodată. Imaginea bătrânului în leagăn cred că trezește copilul adormit în fiecare dintre noi. La fel de grăitoare în acest sens este scena în care cei doi prieteni octogenari, Octav și Spiridon, se joacă precum în copilărie, cu trenulețele.

Între toate aceste scene, marcate de un puternic spirit ludic, se întrepătrund și frânturi de amintiri dureroase, cum ar fi scena din gară,

Când mi-a fost recomandat filmul „Octav”, mi s-a spus: „Mergi neapărat să-l vezi! Este despre tine.” Asta mi-a stârnit o curiozitate de copil, și am urmat întocmai sfatul fostului meu dascăl (din liceu), influențată, recunosc, și de cele două mari nume din distribuție – Marcel Iureș și Victor Rebengiuc.

Filmul debutează cu scena completului de judecată, în care un Marcel Iureș (în rolul lui Octav Petrescu), epuizat de luptă, în încercarea de a-și recupera copilăria, câștigă procesul, și implicit casa părintească, rechiziționată de comuniști. Această secvență joacă de fapt un rol de „ramă”, ce încadrează tabloul vieții lui Octav. Rama și tabloul sunt simboluri care apar și mai târziu în film, conexe cu imaginea mamei, icoană a sacrificiului artei pe altarul continuității vieții. Filmul începe așadar cu imaginea unui Octav în tren, cu liniile ferate lunecându-i pe sub ochi, întruchipând foarte frumos metafora întoarcerii Acasă. Odată ajuns, este întâmpinat

despărțirea de prieteni și de iubita Ana-adolescentă (Dana Rogoz), la plecarea pe front, și pierderea mamei, toate cu un puternic impact emoțional. Ulterioară pierderii mamei devine memorabilă scena pianului, unde copilul Octav primește de la tatăl său una dintre cele mai prețioase lecții de viață: „Dacă ție ți se pare că o notă nu se mai aude, asta nu înseamnă că ea s-a stins. Ea odată cântată, rămâne acolo, în conștiința ta, ca un ecou. Și asta pentru totdeauna. Iar o piesă muzicală nu e doar o înșiruire de note. Nu, e ceva cu mult mai mult. O suprapunere a tuturor notelor cântate deodată, încă de la bun început. Dacă una dintre note se îneacă undeva în amintirea ta, piesa își pierde total echilibrul. Privește viața ca pe o bucată muzicală – fiecare eveniment e o

notă iar amintirea lui rezonanța acelei note. Dacă înlături o amintire, oricât de dureroasă ar fi, îți vei pierde tot echilibrul”.

Ca să respect rama amintită la început, o să vă spun că finalul este unul deloc previzibil, de un optimism surprinzător. Finalul e un omagiu adus Timpului. Revedem o Ana cu ochii la fel de zglopii, deși timpul și-a pus amprenta pe chipul ei, și-l vedem pe copilul Spiridon, fericit pentru darul de Timp pe care prietenul său i-l oferă, lăsându-i lui o parte din casa părintească.

Aș revedea acest film la fel cum aș reciti Amintirile lui Creangă, oricând, convinsă fiind că m-ar răscoli mereu, de fiecare dată la alt nivel, dar la fel de intens. Îmi permit a caracteriza acest film ca fiind nu doar

un film, ci un prețios sincretism de arte – poezie, muzică, pictură, toate având în substrat esența dumnezeiască a omului – sufletul său. Un film de mare sensibilitate, trezind în orice spectator, indiferent de vârstă, emoții unice, neîncercate, „Octav” se constituie în ceea ce aș numi una dintre cele mai valoroase capodopere ale cinematografiei românești post-decembriste. Un film în care m-am pierdut, regăsindu-mă, în care parcă mi-am văzut și trecutul și viitorul laolaltă. „Octav” îți lasă un gust dulce și o trăire de Bine pe care simți că nu vrei să le pierzi nicicând.

Trebuie să-l vezi neapărat! Este despre tine!

Prof. Luiza MICU
Foto fundal: Cristi ȘERBAN -
absolvent LIS

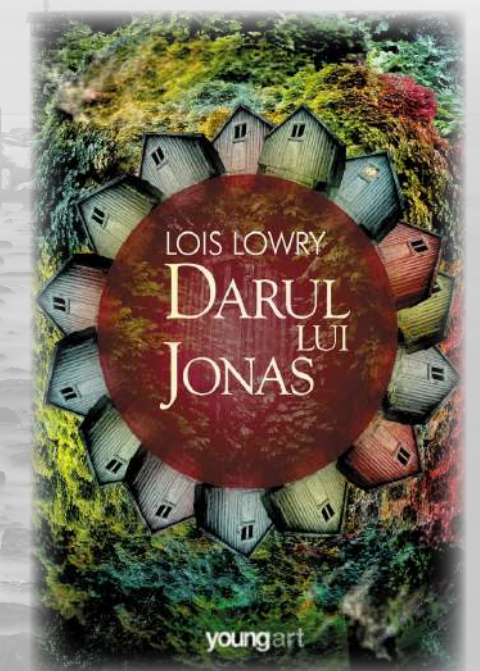
DE LA CARTE LA FILM

Darul lui Jonas

Vă puteți imagina o lume perfectă? Fără certuri, fără războaie, fără conflicte, o lume în care toată lumea este egală? De-a lungul istoriei mulți oameni au încercat, dar au eșuat lamentabil. De ce? Pentru că este imposibil. Dar Lois Lowry, o autoare americană, explorează acest ideal al umanității în romanul *Darul lui Jonas* și îl aduce la viață. Lowry creează lumea pe care mulți și-o doresc cu bune și cu rele. Dar, înainte să începeți să citiți cartea, vă recomand să vă înarmați cu răbdare căci lumea lui Jonas, deși perfectă, este clădită pe idei și principii mai greu de înțeles la prima vedere.

Așa cum am mai spus, lumea în care trăiește Jonas, personajul principal al acestei opere, este perfectă sau cel puțin pare perfectă. Încă din pri-

mele pagini face cunoștință cu câteva din regulile care stau la baza comunității: Fii atent la exprimare! Ascultă ce spune „vocea din boxe”! Respectă ritualurile familiale! și multe altele. Totuși acțiunea acestei cărți se focusează pe viața lui Jonas și a momentului important în care se află acesta: momentul când va împlini doisprezece ani și va avea loc „Ceremonia Doișpearilor”. În ce constă aceasta? Pentru momentul la care ne aflăm, tot ce știm este că, prin această ceremonie, se împart însărcinările sau, ca să fiu mai exactă, meseriile pe care le vor avea până la bătrânețe. Din această cauză, Jonas trece printr-o gamă diferită de sentimente, de la extaz la înfricoșare, până la nerăbdare și în final teamă. Și cine nu ar fi temător în fața unui eveniment de o așa mare importanță? Este

o responsabilitate mare și, în plus, Jonas nu este ca părinții lui sau ca prietenii lui. El nu a arătat nicio înclinație spre vreun domeniu.

Dar oricât de temător ar fi acesta, nu poate împiedica venirea ceremoniei. Și cum aş putea să o descriu mai bine decât folosind chiar cuvintele Vârșnicei-Șefă : „A venit vremea să ne dăm seama de diferențe, începu ea, privindu-i direct pe copiii. Voi, Unspearii, v-ați petrecut toți anii de pân-acum învățând să vă adaptați, să vă standardizați comportamentul, să vă reprimați orice impuls care v-ar scoate din afara grupei. Numai că astăzi onorăm diferențele dintre voi. Ele sunt cele care v-au determinat viitorul.” Acest discurs fiind rostit, ceremonia începe, dar nu așa cum s-ar fi așteptat. Deși numărul nouăsprezece era la rând să își afle însărcinarea, Vârșnica-Șefă sare peste Jonas, lăsându-l pe acesta într-o dezamăgire totală. A făcut ceva greșit? Poate nu găsiseră nimic care să i se potrivească? Răspunsul este mai uimitor decât noi, cititorii, sau Jonas ne-am fi așteptat. Lui Jonas nu i s-a dat nici o însărcinare în sensul clasic. El a fost ales să devină următorul Primitor de Memorie. Aceasta era o însărcinare foarte rară și importantă, chiar mai importantă decât cea de Vârșnic-Șef, deoarece exista numai unul în

toată comunitatea. Actualul Primitor ajunsese la o vârstă onorabilă și era timpul să înceapă pregătirea următorului Primitor. Fără a vă mai dezvălui multe detalii, pregătirea lui Jonas începe...

Dacă nu bănuieți deja ce presupune însărcinarea lui Jonas, atunci vă voi spune eu. Ca Primitor de Memorie, Jonas trebuie să păstreze amintirile întregii lumi sau, cum spune chiar Primitorul dinaintea lui Jonas, „de dinaintea ta, de dinaintea mea, de dinaintea Primitorului precedent și a generațiilor de până la el”. Jonas, deși copleșit de adevărata natură a acestei responsabilități, o acceptă, iar antrenamentul lui începe. Jonas va afla lucruri uimitoare care îl vor face să privească lumea în care a trăit toată viața cu alți ochi. Va face ceva să o schimbe sau nu? Dacă vreți să aflați răspunsul, vă recomand să citiți acest roman uimitor și captivant, de fantezie, dar cu un strop de realitate.

Dacă v-am prins interesul cu această carte, atunci mă bucur să vă anunț că, în cazul în care vreți să completați cu adevărat experiența acestui roman, există și o ecranizare. Produs de regizorul Philip Noyce și lansat în anul 2014, filmul *The Giver* (Darul lui Jonas) este cu adevărat un film bun. Sceptică fiind când vine vorba de ecranizări ale romanelor mele preferate, multe dezamăgindu-mă, acest film a fost o surpriză plăcută, respectând cartea într-un procent de aproximativ 90%. Filmul începe cu ceva ce cartea te face să înțelegi pe parcurs, și anume o explicație. O explicație a lumii lui

Jonas, mai exact ni se spune cum că

acum mulți, mulți ani, lumea a ajuns într-o stare de ruină în urma mai multor factori, printre care și confruntările dintre oameni. Din acest motiv s-a hotărât să se șteargă orice memorie a trecutului și să se ia totul de la capăt, creându-se o lume nouă, bazată pe reguli stricte. Și astfel începe povestea lui Jonas, un băiat de optsprezece ani de această dată, terifiat de ceremonia de împărțire a însărcinărilor ce va avea loc în curând. Nu vă voi plictisi spunându-vă exact aceleași lucruri care se petrec și în carte și vă voi lăsa pe voi să descoperiți. Întrebarea rămâne aceeași. Ce va face Jonas după ce va începe să primească amintirile de mult uitate ale lumii? Va reacționa în vreun fel sau nu?

Un ultim lucru înainte de a vă lăsa să vă delectați, citind cartea și vizionând filmul. Am fost întrebată de curând „Ce ai alege dintre film sau carte?”. Răspunsul meu? Amândouă. Rar găsești o carte și un film care să se completeze așa de bine. Pe de o parte, avem cartea care ne oferă o perspectivă mai adâncă asupra sentimentelor și gândurilor personajului. Pe de altă parte, avem filmul care este suportul vizual și auditiv perfect, fapt datorat conexiunii puternice pe care o face între amintirile pe care le primește încet, încet Jonas și schimbarea schemei de culori a filmului. Dacă acesta începe într-o manieră alb-negru, pe măsură ce intrăm în poveste noi culori încep să apară treptat, până când ajungem la aceeași lume plină de culori pe care o vedem noi zi de zi.

Dacă v-am stârnit interesul, atunci vă invit să intrați și voi în universul acestei povești, la prima vedere banală, dar cu un mesaj puternic.

Ana Pârnu
Clasa a IX-a D

Foto fundal: Cristi ȘERBAN - absolvent LIS

CRONICĂ DE CARTE

FETIȚA CĂREIA NU-I PLĂCEA NUMELE SĂU de Elif Shafak

V-ați întrebat vreodată cum e viața unui copil? Ei bine, nu e deloc ușoară.

Oare cum ar fi o viață fără oră fixă de culcare, fără destul timp pentru lectura preferată? Sau o viață fără teme? Doar gândiți-vă cum ar fi. Dar întrebarea pe care și-o pune mereu Sakiz Sardunya este: *Cum ar fi o viață fără un astfel de nume? Cum să te numești Mușcata Curgătoare?!*

Fetița căreia nu-i plăcea numele său este o carte pentru toate vârstele, care captivează atât prin faptul că îți deschide o lume magică, de basm, cât și prin posibilitatea de a-ți rememora copilăria, cu întâmplările ei mai mult sau mai puțin obișnuite.

Sakiz Sardunya își urăște numele din tot sufletul. Crede că e cel mai urât nume de pe Pământ. Până nu de mult, nu cunoștea semnificația numelui său, așa că a căutat-o într-o carte; și nu a rămas deloc plăcut surprinsă. O încântă faptul că poartă un nume de floare, dar totuși, unul așa de ciudat?!

La școală este mereu batjorcorită de colegi. Îi pun piedică, o îmbrâncesc și râd de numele ei. De parcă nu era destul că este atât de ciudat, mai este și greu de pronunțat. Singura care îi pronunță numele corect este doamna Leyla, profesoara ei de geografie.

Sakiz Sardunya iubește geografia. Știe toate continentele, toate țările și toate capitalele. Este preferata doamnei Leyla. Răspunde mereu la întrebări și adresează la fel de multe.

Nu poate să arate aceeași apreciere și față de domnul Sinan, profesorul ei de matematică. Îl urăște aproape la fel de mult ca pe numele său. O pedepsește cu multe teme grele

și o face de râs în fața clasei. În acele momente, își dorește din tot sufletul să se afle pe cealaltă parte a globului.

Aventura lui Sakiz Sanduya începe când găsește un glob în bibliotecă școlii, ascuns după un roman. Observă că luminează când e în prezența cărților iar atunci când se îndepărtează de ele, globul se stinge. Îl pune în ghiozdan și pleacă fără să știe ce dezastru avea să se întâmple.

Ceea ce o nedumerește pe Sakiz este existența unui al optulea continent. Din multele ei cunoștințe de geografie, știe foarte bine că pe Pământ sunt șapte continente. Acest al optulea continent este mai special decât celelalte, pentru că are formă de carte.

Aventura fetei continuă când pleacă timp de o săptămână la bunici, unde îi întâlnește pe Zeliș și Asutay, doi copii de vârsta ei de pe continentul îndepărtat, în formă de carte. Cei doi o căutau pentru a o avertiza că le-a blocat drumul spre casă, luând globul magic de lângă cărți.

Sakiz se simte atât de rușinată, încât se oferă să-i ajute să găsească drumul spre casă și să strângă idei de povești, pentru a le salva țara. Înainte de plecare, copiii duc globul la o librărie pentru a fi aproape de cărți și pentru a le arăta, astfel, drumul spre casă.

Când erau atât de aproape de a ajunge în Alfabestan, imaginea drumului începe încetul cu încetul să dispară, copiii rătăcindu-se. Aceștia sunt nevoiți să se îndrepte spre o răscruce de unde pleacă patru drumuri: calea aerului, calea focului, calea apei și calea pământului. Un singur drum este corect. Restul sunt lungi și par a fi nesfârșite. Dacă Sakiz, Zeliș și Asutay aleg un drum greșit, vor ajunge înapoi

la răscruce. Așa au ajuns să o ia fiecare pe un drum separat, dar fără să-l nimerească pe cel corect. În cele din urmă, hotărâsc să continue drumul pe calea aerului, până în Alfabestan.

Sakiz își notează într-un caiet toate ideile strânse pe parcursul călătoriei, pentru a scrie noi povești și a salva continentul („Uneori, dacă nu știi ce spune cineva, nu se întâmplă pentru că acel cineva nu vorbește ci pentru că tu nu-l auzi”; „Totul se schimbă în funcție de ochiul care privește. Ceea ce pentru unii pare un uriaș, pentru alții poate părea un pitic”). Când Alfabestanul începe să se zărească, calea aerului le joacă o ultimă festă. Începe un vânt puternic care îi dă peste cap și face ca toate ideile strânse de Sakiz să se împrăstie în toate părțile.

Cei trei copii ajung la destinație cu mâna goală și cu toate speranțele

le spulberate. În acea clipă, Sakiz are o idee minunată. Le dă tuturor copiilor din Alfabestan hârtie și creioane iar aceștia își lasă imaginația să curgă pentru a crea noi povești. Zeliș și Asutay sunt așa fericiți încât nu-și pot arăta mulțumirea față de Sakiz.

În cele din urmă, vine și momentul despărțirii. Fetița pleacă exact cum a ajuns, pe un cal înaripat. Odată ajunsă acasă, se îndreaptă spre librăria unde a lăsat globul pentru a-l lua acasă. În acea săptămână, Sakiz începe o campanie de protejare a mediului. La fel cum Alfabestanul se usca pentru că oamenii nu mai visau, așa și pământul se pierde pentru că oamenii

nu au grijă de natură.

Sakiz începe să aibă note mari, chiar și la matematică. Colegii nu mai râd de numele ei și sunt foarte prietenoși cu ea.

Sakiz Sardunya învață că, asemenea broaștelor țestoase de care are grijă, Ziua și Noaptea, fiecare are nevoie de o carapace sănătoasă. Iar din carapacea asta, din protecția asta, face parte imunizarea în fața prejudiciilor – precum cea că numele tău nu sună bine –, precum și nevoia de poveste. Globul arată mai bine atunci când este așezat între cărți, ba chiar un continent necunoscut, care seamănă cu o carte, devine vizibil doar când

cărțile își pot exercita influența asupra acestui glob prăfuit.

Romanul scriitoarei Elif Shafak este, dincolo de o incursiune pe tărâmul minunat al copilăriei, plin de personaje fantastice, o pledoarie pentru lectură, curaj și mai ales pentru creativitate, fără de care lumea ar dispărea, tristă și anostă.

Dacă micuța Sakiz Sardunya reușește să salveze tărâmul fermecat al Alfabestanului crezând în puterea imaginației, noi, oamenii obișnuiți, ce ar trebui să facem pentru a salva lumea în care trăim?

Marina BOȘCAN
Clasa a VII-a

Foto fundal: Cristi ȘERBAN - absolvent LIS

CRONICĂ DE CARTE

PE CÂND ERAM O OPERĂ DE ARTĂ

Erich-Emmanuel Schmitt

Recomand această carte tuturor celor care sunt nemulțumiți de înfățișarea lor. Sunt convinsă că prin acest roman autorul a vrut să tragă un semnal de alarmă asupra riscurilor pe care le implică operațiile estetice. Aspectul fizic a devenit atât de important, încât îl determină pe personajul principal să-și pună capăt zilelor. După mai multe încercări eșuate, hotărăște să se arunce pe faleza Palomba Sol. Planul este întrerupt de artistul Zeus-Peter Lama care îi propune să-i dea 24 de ore pentru a-l convinge că viața merită trăită. Zeus, cel mai mare pictor și sculptor, îi propune să îl transforme. Binefăcătorul lui este un personaj ciudat. A fost căsătorit de mai multe ori iar ultima soție, Donatela, e ținută într-o cameră frigorifică pentru a i se conserva frumusețea. Ciudată este și viziunea lui despre estetica feței: *Frumusețea e un blestem care nu naște decât lene și indolență. Urâtenia e o binecuvântare care se înrudește cu excepția și transformă o*

viață într-un destin magnific. Nu v-ați gândit niciodată să vă desfigurați?

Tazio Firelli - acesta este numele tânărului - semnează un pact, precum Faust, prin care își vinde atât sufletul cât și trupul binefăcătorului său. Artistul înscenează moartea tânărului care, deghizat, participă la propria înmormântare. Cu ajutorul doctorului Fichet, Zeus îl transformă pe Tazio în cel mai frumos muritor. Pentru a demonstra că artistul este asemeni lui Dumnezeu care l-a creat pe Adam, Zeus Peter Lama își numește opera Adam bis. Tânărul e mulțumit de noua lui înfățișare, care îi pune în umbră pe frații lui, gemenii Firelli, considerați vinovați de nefericirea lui: părinții le acordau mai multă importanță, erau cunoscuți de profesori, apoi au devenit centrul atenției publice. Curând, Adam bis află că, de fapt, este un obiect, o operă de artă care este expusă pentru a fi admirată. Creația lui Zeus ajunge mai celebră decât Mona Lisa. Însă, celebritatea

cere sacrificii. Adam nu are voie să vorbească, să gândească, este nevoit să participe la sesiuni de fotografii, să

stea nemișcat în cadrul expozițiilor. Trebuie să facă doar ceea ce îi dictează binefăcătorul său. L'Ombrilic, proprietatea lui Zeus, unde artistul își desfășoară experimentele, devine o închisoare pentru Adam. Tratamentul devine insuportabil pentru el, ar vrea să evadeze, dar propriul trup s-a transformat într-o închisoare. Adam a realizat că celebritatea nu e scopul vieții lui. Faima nu l-a salvat. Iubirea, însă, îl va izbăvi. Întâlnirea cu Carlos Hannibal și cu fiica acestuia, Fatima, va constitui momentul de cotitură pentru destinul noului Adam. Fără să știe că Adam e, de fapt, Adam bis, Hannibal face un rechizitoriu operei lui Zeus: *Să-i propui unui om să devină obiect! Și încă ce obiect! Să-l zdrobești, să-l torturezi, să-l violezi, să-l deumanizezi, să-i smulgi orice aparență naturală! Când o să-și dea seama ce i se întâmplă, tânărul acela se va simți distrus. Și-a pierdut locul de om în rândul oamenilor. Nu va mai fi decât o arătare de neatins. Ar fi mai bine ca Zeus-Peter Lama să-i facă o operație pe creier, să-l spele, să-i lase cât mai*

puțină luciditate. Pentru că, oricât de puțină ar fi conștiința, tot conștiință rămâne. O flăcăruiie tot foc se numește! Bietul băiat care a semnat cu el pactul ăsta infam va suferi groaznic când se va trezi.

Adam conștientizează că este o victimă a vanității lui Zeus care este un șarlatan și nu un artist. Dorința lui de a se desprinde de sub tutela binefăcătorului său a fost pedepsită. Zeus i-a poruncit lui Fichet să-l reducă la tăcere. Incapacitatea medicului l-a salvat pe Adam. Vocea era singurul lucru care a rămas natural la el. A fost un punct de reper pentru Carlos Hannibal pentru a-l picta pe Adam așa cum era înainte: *Hannibal nu numai că mă pictase așa cum eram înainte, dar îmi scosese în evidență o grație care mă făcea dacă nu frumos, măcar înduioșător, în stare să stârnesc emoția. De ce nu mă văzusem niciodată așa?* Hannibal este un adevărat artist, deși orbise, putea să picteze.

Adam nu a acordat importanță actului semnat prin care devenea proprietatea lui Zeus și în urma unor

neînțelegeri este vândut unui bogătaș grec și ajunge o piesă la muzeu. Fatima și tatăl ei deschid un proces pentru a demonstra că Adam este o persoană și nu o operă de artă. Procesul este unul anevoios și Adam nu mai are mult timp la dispoziție, pentru că întregul corp se transformase într-o rană. Singura cale de a-l convinge pe Zeus să renunțe la opera lui a fost amenințarea că va fi descoperită omorârea șoferului său. Zeus declară că Adam este un fals și nu opera creată de el. Adam a fost operat dar nu a mai arătat ca înainte. Își întemeiază o familie alături de Fatima și are o nouă viziune despre viață: *În tinerețe, când mi-am dorit ca frumusețea să-și aibă salaș în mine, am fost nefericit. Acum știu și accept că ea este peste tot în jurul meu.*

Sper ca acest roman să aibă același efect asupra voastră și să vă bucurați de viață, indiferent de înfățișarea pe care o aveți.

Prof. Gabriela PRICOP

CRONICĂ DE FILM

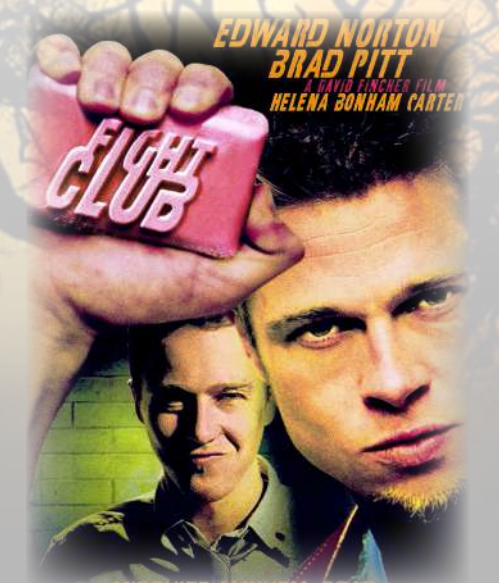
Fight Club

„O întregă generație ce pompează benzină. Servește la masă. Sclavi cu gulere albe.”

Atunci când vine vorba să discuți despre un film bun, o problemă majoră este aceea că niciodată nu știi cum să începi. În cele mai multe dintre cazuri, ori dezvălui mai mult decât ar trebui, în concluzie, dispăre interesul persoanei de a urmări filmul, ori scrii un lucru de neînțeles, ușor interpretabil, care duce la confuzie, zăpăcește și, în cele din urmă, sfârșește prin a fi bun de nimic. Cu toate acestea, foarte important pentru orice om pasionat de cinema este să recurgă la un minim de documentare înaintea vizionării unui film de calitate. Evident, *Fight Club* (1999) face parte din acest segment al producțiilor cinematografice. De ce? Pentru că este plin de sens.

Povestea filmului, după romanul cu același nume (*Fight Club - Sala de lupte*, 1996) a lui Chuck Palahniuk, este de o duritate fascinantă care nu încearcă sub nicio formă să cosmetizeze realitatea, ci, din contră, să o exagereze în sensul urât, aproape macabru.

Un motiv pentru care, odată ce ai apăsător butonul play, nu te mai poți desprinde din fața ecranului este acela că se începe cu o secvență “furată” tocmai din finalul peliculei: personajul principal în ipostaza de condamnat la moarte de către cel mai bun prieten. Ei doi, un scaun și un revolver într-o sală întunecată de la ultimul etaj al unei clădiri corporatiste. Iar de

aici, totul se năruie, pentru că adevărata poveste abia acum pornește. Protagonistul (Edward Norton) este sclavul unei vieți anoste pe care o trăiește cu povara unei slujbe sollicitante, a nopților nedormite și cu „refugiul” găsit într-un club de sprijin pentru bolnavii de cancer. Prima persoană care îi va influența în mod radical parcursul în film este misterioasa Marla Singer (Helena Bonham Carter) ce apare la una dintre întrunirile clubului ca o enigmă învăluită în fum de țigară. Filozofia ei de viață este că poate muri în orice clipă. „Tragedia, spunea ea, era că nu murea.” Apoi, într-un zbor cu avionul, îl cunoaște pe Tyler Durden (Brad Pitt), un individ pe cât de interesant, pe atât de banal ca și ocupație: produce și vinde săpun. Tyler spune că „Lucrurile pe care le posezi ajung să te posed.” Asta după ce apartamentul protagonistului ia foc, iar acesta ajunge mai târziu la

concluzia că numai după ce ai pierdut totul ești liber să faci orice. Orice, în cazul acesta, însemnând Fight Club. Sala de lupte. Un subsol infect unde

săptămânal se dau lupte între bărbații din cartier, însă cu un scop bine gândit: a înțelege cine erau de fapt. Adevăratul război nu este neapărat unul fizic, ci unul mental.

Un motiv pentru care această producție a celebrului regizor american David Fincher este una remarcă-

bilă, este acela că vizionarea sa cere o anumită maturitate psihologică și o stăpânire de sine uluitoare. Un film pe care îl poți iubi sau îl poți urî. Nu are cale de mijloc și nu umblă cu jumătăți de măsură. Un film cult în adevăratul sens al cuvântului – cel pe care generațiile următoare îl vor urmări peste o sută de ani ca să afle cine eram noi, cei de acum.

Fight Club ne vorbește despre dedublare, despre cum noi înșine suntem într-o continuă luptă cu cine vrem să devenim. Ne aflăm într-o cursă inevitabilă spre moarte. Aceasta este viața noastră și „se apropie de sfârșit cu fiecare minut”. Ceea ce ne rămâne de făcut este să trăim în numele unui ideal.

Miruna TUTOVEANU
absolventă LIS

CRONICĂ DE CARTE

POFTĂ DE CIOCOLATĂ

de Care Santos

Nu cred că poate susține cineva că nu i-a fost niciodată **Poftă de ciocolată**. Când am văzut această carte, titlul mi s-a părut apetisant. Cred că așa l-au perceput atât criticii cât și cititorii, romanul fiind distins cu Premiul Ramon Llull în 2014 și devenind imediat bestseller. Obiectul care o inspiră pe autoare este o ciocolatiere de porțelan alb prevăzută cu inscripția *Je suis à madame Adélaïde de France*, creată în manufacturile de la Sèvres în secolul al XVIII-lea. În ciocolatiere încap trei cești de ciocolată pe care cititorul le savurează citind povestea celor trei protagoniste: Sara, Aurora și Marianna. Care Santos fo-

losește tehnica retrospectivei pentru a prezenta istoria tumultuoasă a acestui suvenir misterios și a poveștilor ce se țin în jurul lui, pe parcursul a trei secole, în impresionantul oraș Barcelona.

Romanul este împărțit în trei acte, al căror titlul este dat de o rețetă de ciocolată. Ardei iute, ghimbir, levănțică este rețeta pe care o produce Oriol Pairot. Acest tip de ciocolată numit *Trei prieteni diferiți* a fost creat în amintirea cursului făcut de Oriol, Max și Sara, ciocolatieri în devenire. După o noapte de pomină petrecută cu cei doi prieteni în oraș, Sara achiziționează de la un anticar bătrân și

guraliv ciocolatiere cu o ciobitură pe cioc, fără capac și morișcă. De când avea ciocolatiere, Sara a folosit-o o singură dată pentru a bea ciocolata împreună cu Oriol și Max. Prețiosul obiect a fost lăsat în uitare, deoarece Oriol a plecat pentru a deveni un nume important în producerea ciocolatei pe plan mondial, iar Sara se căsătorește cu Max. După o lungă perioadă de despărțire, Max și Oriol se întâlnesc, Sara, însă refuză să fie prezentă. Ciocolatiere se sparge și Max se străduiește să lipească cele șaisprezece cioburi de porțelan alb. Firul epic ne dezvăluie accidentele suferite de acest suvenir și poveștile de viață ale

persoanelor care au avut ocazia să-l dețină. Sara aflase de la anticar că ciocolatiere a fost decoperită în 1965 în casa Antoniei Sampsons, moștenitoarea celebrului producător de ciocolată și că aparținut Adelaidei, a șasea fiică a lui Ludovic al XV-lea. Anticarul a fost chemat la reședința ciocolatierului Antoni Sampsons, după moartea moștenitoarei acestuia, Antonia, care nu avea copii și donase către muzee și instituții tot ce moștenise. Printre piese se afla și ciocolatiere pe care executorul testamentar o întoarce pentru a vedea inscripția și îi sparge capacul. Piesa nu mai poate fi expusă în această stare la Muzeul ciocolatei, organizat cu exponate din moștenirea Sampsons și ajunge la anticar.

Cacao, zahăr și scorțișoară sunt ingredientele folosite de Aurora pentru a servi ciocolata. Aurora este fiica unei cameriste aflate în slujba doamnei Hortensia Turull. Mama ei a murit la naștere, așa că Aurora devine soră de lapte cu Cândida, fiica Hortensiei, născută cu câteva zile înaintea Aurorei. Cândida se căsătorește cu Antoni, fiul lui Gabriel Sampsons, proprietarul unui magazin de ciocolată, care avea ca slogan: *Ciocolata Sampsons satisface orice poftă*. Cândida primește de la soacra ei ciocolatiere în care Aurora, devenită camerista ei și confidentă, îi servește ciocolata. Cândida își părăsește soțul pentru Augusto Bulterini, tenorul care l-a in-

terpretat pe Manrico în Il trovatore. Aurora este concediată și este recomandată doctorului Volpi pentru a fi angajată ca menajeră. Tânăra îi pregătește zilnic doctorului rețeta ei de ciocolată: cacao, zahăr și scorțișoară. După nouăsprezece ani, cei doi se căsătoresc. Aurora a păstrat ciocolatiere și i-a returnat-o Cândidei când acesta s-a întors în oraș. Cândida refuză să

în găleata de gunoi, de unde o recuperează soția lui.

Piper, cuișoare și annatto este combinația lui Fernandes, ciocolatier din Barcelona, care inventase o mașinărie pentru procesarea ciocolatei. Trei maștri ciocolatieri de la Versailles sunt trimiși să achiziționeze invenția. Delegația era însoțită de Beaumarchais, spion și de Victor Philibert Guillot, secretarul Adelaidei. Mașinaria era râvnită și de englezi. Guillot merge în vizită la Fernandes și este primit de soția acestuia, Marianna. Guillot află că Fernandes a murit și, deși Marianna cunoștea toate tainele producerii ciocolatei, nu poate face parte din breaslă pentru că femeile nu pot fi maștri ciocolatieri. Membrii breslei se ghidau după zicala: *Ciocolata, doamna mea, e treabă de bărbați*. Guillot trebuia să îi aducă lui Fernandes un cadou din partea Adelaidei, pe care i-l oferă Mariannei: o ciocolatiere. Conștientă că nu va putea produce ciocolată la Barcelona, Marianna acceptă invitația Adelaidei de a veni la Versailles cu mașinaria de făcut ciocolată și cu toate secretele producerii ei. Înainte de a pleca, Marianna vizitează Casa de Binefacere și îi dăruiește ciocolatiere Caterinei, prietena ei orfană. Romanul se încheie cu concluzia Madamei Adelaide: *Pofta de ciocolată e de nestăvilit*.

Îi dau dreptate.

primească ciocolatiere așa că Aurora o trimite familiei Sampsons. Gabriel Sampsons a oferit pe această piesă șase ciocolate. Din greșală, ciocolatierele îi sparge ciocul. Supărat, o aruncă

Prof. Gabriela PRICOP
Foto: Prof. Constantin-Ioan GÂRLEANU

Politețea e demodată ?

Este o întrebare pusă adesea în zilele actuale. Ei bine, susțin că politețea nu va fi niciodată demodată. Consider că, fiind politicoș, dai dovadă de bună creștere și simpatie față de persoanele ce te înconjoară.

Într-o comunitate e necesar să știi să spui **Bună ziua, La revedere, Mulțumesc, Cu plăcere.**

Este important salutul pentru a conviețui cu restul? Când intri într-o încăpăre, primul lucru pe care trebuie să îl faci este să saluți. De asemenea, este important să îi răspunzi celui care te-a salutat. A nu răspunde la un salut e o mare lipsă de educație și riști să nu mai fii salutat data viitoare.

La baza politeții stă respectul reciproc, regulile de politețe fiind o puternică dovadă de educație, ce ne învață pe noi, oamenii, să conviețuim. Prin politețe obții mai ușor lucrurile

pe care ți le dorești. Felul în care vorbim, reacționăm ne dezvăluie caracterul și educația. Tinerilor din zilele actuale li se pare demodat să ofere locul unei persoane vârstnice într-un mijloc de transport. De asemenea, nu li se mai pare cool să ofere întâietate unei doamne, să aștepte la rând, să spună **Mulțumesc, Îmi cer scuze.**

Generozitatea, bunul simț, zâmbetul ne oferă prieteni noi, ne alungă piedicile puse de lipsa educației, ne îndepărtează de singurătate, care este singura vinovată de fenomenul de izolare.

Politețea menține o căldură între oameni și oprește pornirile răutăcioase, doar cu ajutorul bunului simț. Consider că politețea ne propulsează în societate, nicidecum că aceasta este demodată. Politețea ar putea fi considerată un criteriu prin care ne dife-

rențiem de restul lumii. Prin politețe, impunem bună educație și respect față de persoanele cărora ne adresăm.

Politețea nu costă nimic, dar cumpără orice. Politețea nu constă în bunuri materiale, dar îți poate oferi tot ce e important: valorile umane. Respectul, înțelegerea, bunul simț sunt valori care, odată insuflă de către familie, ar trebui să fie perpetuate și practicate pe tot parcursul vieții. Acestea se reflectă în personalitatea noastră.

Politețea reușește să cumpere ceea ce banii nu pot. Respectul !

Trebuie să fim naturali dar nu prin vulgaritate sau brutalitate, ci prin finețe și bună creștere. Trebuie să fim noi înșine dar buni, delicăți, civilizați. **Să fim politicoși !**

Miruna NICA,
Clasa a X-a D

VIAȚA UNUI COPIL CU DIABET

Bună! Mă numesc Marina și am 13 ani. Sunt elevă în clasa a VII-a la Liceul Teoretic *Ioan Slavici*. Nimic deosebit până acum. Dar dacă v-aș spune că am diabet? De 3 ani chiar. Asta cum vi se pare? Poate că unii se gândesc "Oh Doamne, cum poate trăi cu o boală așa de cruntă?"

În primul rând, diabetul nu e o boală și nici un handicap cum cred unii, este un stil de viață sănătos. În al doilea rând, nu este deloc greu să trăiești cu diabet. Asta odată ce te obișnuiești cu ideea că nu mai poți mânca anumite alimente.

Poate toți credeți că nu mai pot mânca zahăr. E adevărat. Dar pe

lângă zahăr nu pot să mănânc nici banane, făină albă, orez, porumb, cartofi și multe altele. Știu, acum vă întrebați "Cum adică nu ai voie cartofi?". Așa este, adică nu pot mânca chipsuri,

cartofi prăjiți și nici alte mâncăruri ce conțin cartofi. Nu pot să mănânc mul-

te lucruri fără de care unii nu ar putea trăi, cum ar fi ciocolata, snacksuri, pizza, spaghete, napolitane, biscuiți, jeleuri, caramelle etc. Fac iar pe clar-văzătoarea și sunt sigură că vă gândiți "Fata asta nu a mai mâncat dulciuri de 3 ani?". Răspunsul este **nu**. Am mâncat dulciuri, dar fără zahăr. În timp ce voi sunteți în marea dilemă de a alege din marea varietate de dulciuri, eu sunt în marea dilemă de a găsi raftul cu dulciuri fără zahăr din fiecare magazin în care mă duc. Să nu credeți că există un astfel de raft în fiecare magazin. Când îi întrebi pe unii despre dulciuri fără zahăr, îți râd în nas.

Credeți-mă, pe parcursul a 3 ani am învățat zeci de rețete de prăjituri pe care le pot modifica în așa fel încât să nu conțină prea multă făină sau prea mult zahăr.

Dacă sunteți curioși să aflați despre experiența mea cu diabetul, vă invit să citiți mai departe.

Cum am mai spus, am diabet de 3 ani. Părinții mei au observat că beau foarte multă apă, am dureri îngrozitoare de spate, eram obosită mereu și luasem în greutate deosebit de mult. Ajunsesem să cântăresc 60 de kg la doar 10 ani. Așa au hotărât să îmi facă niște analize în urma cărora am descoperit că glicemia mea era 290. Pentru o persoană normală, valorile se încadrează între 90-110. Doctorii mi-au sugerat să țin regim timp de două zile ca mai apoi să îmi recolteze din nou sânge. În acele două zile am mâncat doar pufuleți și piept de pui. Mare greșală cu pufuleți! Noua mea glicemie era de 270. Am fost trimisă direct la Focșani pentru internare. Cu toată agitația și tot stresul, glicemia mea a ajuns la 400. Am fost internată imediat împreună cu mama. În același salon cu mine tocmai fusese internată o altă fetiță cu diabet.

Am stat internată o săptămână, timp în care am mâncat ouă fierte, piept de pui și iaurt. În fiecare zi îmi era luată glicemia din 3 în 3 ore. Dacă sunteți curioși să aflați cum îmi luam glicemia, ei bine, eram înțepată în deget și un aparat special îmi măsura valoarea glicemiei. Exact, îmi luam glicemia de 5 ori pe zi sau chiar de mai multe ori. Și de fiecare dată glicemia mea nu scădea sub 200. Doctorul a hotărât să îmi facă un test. A trebuit să beau câteva grame de glucoză dizolvată în apă ca mai apoi să stabilească ce tip de diabet am, pentru că diabetul e de două tipuri.

Când o persoană are diabet de tip 1, atunci pancreasul nu mai secretă insulină iar nivelul glucozei din sânge este crescut. Simptomele diabetului de tip 1 sunt pierderea bruscă în greutate, vedere încețoșată și urinări foarte dese. În schimb, când o persoană are diabet de tip 2, atunci insulina produsă de pancreas nu este acceptată de organism. Simptomele diabetului de tip 2 sunt îngrășarea drastică; dureri

de spate, mâini și picioare; stări permanente de oboseală; urinare deasă și consumul excesiv de apă.

Revenind la subiect, am făcut testul cu glucoză în urma căruia glicemia mea nu a ajuns la valorile normale după 3 ore. Așa s-a stabilit că am diabet, dar nu și ce tip. Nici în ziua de azi doctorii nu pot stabili de fel de diabet am dar eu știu că este de tip 2 atât timp cât nu fac insulină.

Ce înseamnă să faci insulină?

Ei bine persoanele cu diabet de tip 1 folosesc o seringă specială pentru a-și injecta insulina în braț, în picior sau în burtă. Știu că sună îngrozitor să te înțepi de 5 ori pe zi pentru a-ți lua glicemia, dar să te înțepi de alte 5 ori pe zi pentru insulină cum sună? Din fericire, eu nu trebuie să îndur atâtea înțepături, pentru că iau pastile cu rolul de a-mi regla glicemia.

Pe lângă insulină și pastile, persoanele cu diabet trebuie să țină un regim strict: 5 mese pe zi, împărțite în 3 mese principale și 2 gustări, înainte de fiecare masă trebuie verificată glicemia iar apoi făcută insulina sau luate pastilele. Și, de parcă nu era destul, mâncarea trebuie împărțită în carbohidrați. Principiul este: puțin și des.

Sunt sigură că vă întrebați cum reușesc să trăiesc cu diabet; atâtea reguli, atâtea restricții, atâtea dureri... Nu este deloc greu atât timp cât

ai ambiția și puterea de a rezista tentațiilor. Cât despre înțepături, nu sunt deloc dureroase pentru că acele sunt foarte subțiri. Aproape că nu le simt. Aceasta e părerea mea formată în trei ani. Nu vreau să-mi amintesc cum a fost la început cu toate calculele de carbohidrați și glicemiile crescute. Nu vă imaginați ce dezorientare este în capul unui diabetic, la început, și nici câte reguli sunt în capul unuia cu experiență. Nu știți cât de greu mi-a fost în pauzele de la școală văzându-mi toți colegii mâncând pizza, chipsuri și ciocolată, iar eu așteptându-mi ora de gustare la care mâncam un fruct și cam atât. Părinții mei veneau în pauză, mă luau în mașină, îmi măsurau glicemia și apoi îmi dădeau gustarea.

În prezent nu mai e nevoie să-mi poarte de grijă, pentru că am învățat să mă descurc singură. Îmi calculez porțiile de mâncare fără să le cântăresc, îmi dau seama din ochi; îmi măsoar singură glicemia; am grijă ce și când mănânc iar glicemiile mele sunt foarte bune. Nici nu e nevoie să mă înțep de 5 ori pe zi ci doar de 2 ori. Am ajuns la o greutate normală și, cu ajutorul regimului, mă mențin la același nivel. Port o brățară pe care scrie "AM DIABET" pentru ca lumea să știe în caz de orice că nu trebuie să-mi dea dulciuri pentru a-mi reveni.

Acum știți cine sunt eu și prin ce am trecut. Îmi cunoașteți povestea; necazurile și suferințele trăite. Nu am scris acest articol pentru atenție sau pentru milă, am vrut să aflați de ce pachetele mele nu conțin pâine, de ce nu mănânc de la alții, de ce îi refuz pe cei care mă servesc cu câte ceva sau de ce am slăbit atât de mult. Când trec pe lângă cineva mă întreb: "Oare acea persoană m-ar mai privi cu aceeași ochi dacă ar ști că am diabet?". Acum că voi știți, sper că părerea voastră față de mine nu s-a schimbat cu nimic și am rămas tot aceeași fată pe care o cunoșteți.

Marina BOȘCAN,
Clasa a VII-a

Foto: Prof. Constantin GÂRLEANU
Foto fundal: Cristi ȘERBAN - absolvent LIS

Viața la puterea a treia

Ana, Irina și Mălina Postolache sunt eleve în clasa a XII-a E la Liceul Teoretic Ioan Slavici din Panciu. Ele au 18 ani și sunt triplete. Curioase să aflăm cum e să trăiești viața la triplu, le-am rugat să ne acorde un interviu. Vă invităm să citiți mărturisirile celor trei colege ale noastre.

1. Cum este să trăiești cu două persoane identice cu tine? Vă este greu? Apar des conflicte?

Ana: Este foarte interesant să știi că întotdeauna ai nu o persoană, ci două lângă tine și că poți împărtăși orice lucru cu ele, ne sfătuim în orice privință. Conflicte cred că apar întotdeauna, dar nu sunt atât de grave, fiecare are un anumit punct de vedere în orice situație și trebuie respectat.

Irina: Nu mă face să mă simt în niciun fel faptul că suntem trei aproape la fel, a început să mi se pară normal, nu știu cum e să fii singur și cu siguranță

nu ne este greu pentru că ne avem una pe cealaltă oricând și ne putem ajuta între noi, am mereu cu cine vorbi când ceva mă supără sau mă face fericită. Conflicte apăreau mai des când eram mici, din lucruri banale, acum apar doar contrazicerile.

Mălina: M-am obișnuit să trăiesc mereu cu două persoane identice lângă mine. Nu e greu, dar nici ușor, nu-mi dau seama pentru că așa a fost mereu și nu mă plâng. Contraziceri apar frecvent, sunt inevitabile, dar apar doar pe moment.

2. Obișnuieți să vă îmbrăcați la fel?

Ana: În prezent, evităm, de cele mai

multe ori, să ne îmbrăcăm la fel, nu neapărat pentru că am "crea" confuzii. Am fost identic îmbrăcate cât am fost mici. Cred că această situație a durat până undeva la vârsta de 11-12 ani.

Irina: În momentul de față nu ne place să ne mai îmbrăcăm la fel, de fapt niciodată n-am cumpărat haine cu gândul de a ne îmbrăca la fel. De multe ori, s-a întâmplat să ne placă același lucru, și fără să ne dăm seama, ne-am "îmbrăcat" la fel.

Mălina: Când eram mici, părinții ne cumpărau mereu haine la fel și nu aveam obiecții în legătură cu asta dar pe parcurs, am început să mai luăm o bluză diferită, un tricou diferit și așa,

ușor, ușor, am început să ne mai "diferențiem" între noi. Poate ne îmbrăcăm diferit doar ca să nu fim confundate, de cele mai multe ori. Deși prietenii și cei care ne cunosc nu au probleme în a ne diferenția, indiferent că ne îmbrăcăm la fel sau nu.

3. Cât de des vă confundă lumea?

Ana: Suntem confundate destul de des, mai ales de persoanele cu care nu ne petrecem atât de mult timp împreună, întocmai persoanele noi care apar în viața noastră.

Irina: În ultima perioadă de timp, au apărut diferențe fizice vizibile la fiecare dintre noi și lumea nu ne mai confundă la fel de des precum se întâmpla când eram, poate, mai mici.

Mălina: Foarte des, mai ales dacă este vorba de cineva necunoscut.

4. Ați încercat vreodată să vă dați una drept cealaltă? În ca-

zul unei întâlniri cu un băiat, de exemplu, sau când trebuia ca una din voi să fie ascultată la școală?

Ana: Niciodată nu am vrut să luăm locul alteia, în niciun fel, cu atât mai puțin atunci când vine vorba de băieți, sau de ce nu, la școală. De foarte multe ori, ni se pun întrebări de genul acesta.

Irina: Niciodată nu am încercat să ne dăm una drept cealaltă. N-avem un motiv anume, pur și simplu, n-am stat niciodată să ne gândim "astăzi răsunzi tu în locul meu" sau "astăzi te duci tu la întâlnire în locul meu".

Mălina: Nu am încercat niciodată, deși foarte multă lume ne întreabă dacă am făcut asta. Să ne dăm drept alta în fața unui băiat mi s-ar părea interesant și amuzant, în același timp. Oricum, timpul nu-i pierdut. Nici la școală nu am testat experimentul, dar ar fi ceva diferit.

5. S-a întâmplat să vă placă același băiat?

Ana: Da, s-a întâmplat să ne placă același băiat, dar doar la două dintre noi. Asta acum mulți ani.

Irina: Da, s-a întâmplat să ne placă de același băiat dar la două dintre noi. În momentul acela nu știam una despre cealaltă.

Mălina: Mie nu mi s-a întâmplat să îmi placă același băiat care poate le-ar fi plăcut lor.

6. Cum a fost perioada pe care ați petrecut-o la Clubul Școlar de Gimnastică de la Focșani?

Ana: Perioada cât am practicat gimnastica a fost una frumoasă, dar până la un moment dat, când am considerat că nu asta vrem noi să facem pe viitor și am decis să ne retragem.

Irina: A fost o perioadă cu multe experiențe, plăcute sau mai puțin plăcute și nu o să regret niciodată că am ales gimnastica ca și sport.

Mălina: A fost o perioadă frumoasă din viața noastră, am întâlnit persoane noi, am învățat multe lucruri. Încă păstrăm legătura cu câteva din fostele colege. Cred că ar fi frumos dacă am face o reuniune, să povestim despre

tot ce a fost și tot ce s-a schimbat în viața noastră.

7. O veți lua pe drumuri separate sau aveți ca opțiune aceeași facultate?

Ana: Cred că și la facultate o să fim împreună, ne-am gândit la câteva variante, dar ajungem în același punct comun.

Irina: Cred că da, și la facultate o să fim împreună.

Mălina: Spre surprinderea noastră, avem aceeași opțiune.

8. Credeți în superstițiile despre tripleți?

Ana: Nu credem în superstiții, suntem întrebate des și despre asta.

Irina: N-am crezut niciodată în superstiții.

Mălina: Sincer, nu prea, dacă se întâmplă ceva, se întâmplă pentru că așa a trebuit.

9. Se întâmplă să simțiți ceva în cazul în care una din voi

este rănită sau are unele dificultăți?

Ana: Fizic, nu simțim nimic.

Irina: Nu pot spune că simțim ceva

în mod special atunci când una dintre noi e rănită sau are dificultăți, pur și simplu căutăm ca și cealaltă să se simtă bine.

Mălina: Aparent nu simțim nimic, adică nu e nimic de simțit.

10. Care sunt cuvintele ce vă pot caracteriza pe toate trei, în același timp?

Ana: Cred că singurele cuvinte care ne caracterizează pe toate sunt: ambiția, curiozitatea și întotdeauna deschiderea către nou.

Irina: Cele trei cuvinte ar fi: curiozitatea, sociabilitatea, prietenia

Mălina: 3 cuvinte pe care nu le-am înlocuit niciodată: curiozitatea (zodia e de vînă), deschiderea către nou, prietenia.

Alexandra CORCOZ
Mara AGAPIE
Clasa a IX-a D

Coup de foudre Dragoste la prima vedere Love at first sight

Iubirea, un sentiment pe cât de pur pe atât de fulgerător. Ceea ce e cu adevărat frumos la ea, este felul în care se simte. Și mai mult de atât, fiecare om o trăiește diferit. Dar totodată e și sentimentul care îți face sufletul confuz mai mult decât orice altceva posibil, asta li se întâmplă foarte des adolescenților, care tind să trăiască în iluzia acestui sentiment. Cu iubirea o mai scoți la capăt, nu e foarte greu să îți dai seama când iubești o persoană sau nu, la fel cum e să îți dai seama dacă e coup de foudre sau nu. Prea complicat, însă merită încercat...

De exemplu, mulți dintre voi îi spuneți mamei voastre încă de mici "te iubesc, mama!", însă v-ați întrebat "de ce?", ei bine acesta este un caz sigur de dragoste la prima vedere, între mama și copilul ei, fix din primele momente se creează acea conexiune a iubirii necondiționate, ai cărei stăpâni pot fi doar părinții.

În relația dintre două persoane, dragostea la prima vedere își face prezența pe etape, inițial se crează aprecierea, în plan secund simpatia, care de multe ori se desfășoară pe o perioadă îndelungată, fiind etapa în care realizezi iubirea față de cel pe care îl simpatizezi. Apoi, când sentimentul de iubire se apropie și te răvășește exact ca un tsunami, sentimentul fiind atât de puternic, îți lasă acea impresie, incertă la început, că a fost coup de foudre.

Și da, ajungem să ne îndrăgostim dintr-o întâmplare și brusc, lumea devine un loc mai bun și mai frumos. Privind la persoana ale cărei defecte învățăm să le acceptăm, învă-

țăm să o iubim pentru ceea ce este, în toată imperfecțiunea sa.

Fluturașii din stomac ai perioadei adolescenței fac ravagii prin atenția și ordinea zilnică din viața tinerilor. Aceștia devin visători, dornici să petreacă cât mai mult timp cu persoana dragă și să fie - în culmea fericirii - împreună. Primele emoții se transformă treptat în sentimente sigure și puternice, care dezvoltă omul ca și ființă capabilă de a iubi și a fi iubit.

În final, dragostea e singura care are puterea de a aduce fericire și durere în aceeași măsură. Dragostea e fatală, în orice moment poate pune stăpânire pe tine, chiar și înarmat de ai fi, ea te va face prizonier cu propriile tale arme.

Claudia OPREA
Andreea DIACONU
Clasa a XI-a D

Foto: Cristi ȘERBAN - absolvent LIS

Un altfel de Zodiac

Berbec (21 martie-20 aprilie)

Nu mai fi încăpățânat și folosește ieșirea elevilor. Karma s-ar putea să acționeze în orice moment și nu cred că vrei să ocolești tot liceul atunci când dai nas în nas cu profesorul de serviciu.

Tăur (21 aprilie-21 mai)

Știu că ești a XII-a și va trebui să dai examenul maturității, însă relaxează-te, ai o lună întreagă să te plângi pe rețelele de socializare.

Rac (22 iunie-22 iulie)

Felicitări! Ești abia în clasa a 9-a și deja ești stresat. Ce copil precoce! Ai grijă să nu cazi în cea de-a doua extremă!

Leu (23 iulie-22 august)

Ești creditat(ă) din toate părțile! Datorită noului stil vestimentar pe care l-ai adoptat, câștigi admirație din partea fetelor/ băieților.

Balanță (23 septembrie-22 octombrie)

Apropierea lui Marte de Coadă Dragonului indică apariția unei răceli. Cel mai probabil nu e ceva grav, dar mai bine stai acasă! Nu risca nimic!

Capricorn (21 decembrie-19 ianuarie)

Astrele prezic că ai nevoie de mai multe vitamine în aportul tău zilnic. Te vei simți lipsit de energie, mai ales că profesorii mai "mușcă" din pauzele tale.

Vărsător (20 ianuarie-18 februarie)

Dacă se întâmplă să vezi ceva ce nu-ți place sau colegul de bancă copiază și nu-ți dă și ție la un test, sfat: Varsă tot!

Gemeni (22 mai-21 iunie)

Toată lumea zice că ești o zodie bipolară, însă personal cred că planetele se poziționează zilnic diferit: azi ieși 10, mâine 3.

Fecioară (23 august-22 septembrie)

Pe unii îi cam lasă inspirația la nevoie, însă tu te mai poți inspira de la colegul și de cele mai multe ori pe gratis. Dublu beneficiu!

Săgetător (22 noiembrie-22 decembrie)

Jupiter te avertizează să-ți scoți banii de pe card mai repede, înainte ca părinții să se prindă unde "au fugit", de fapt cei pentru culegerea de matematică.

Pești (18 februarie-20 martie)

Venus îți dă de știre că și de această dată o să aluneci printre mâinile profesorilor și vei scăpa de ascultat.

Teodora MUSTĂȚĂ
Clasa a XII-a B

Echipa de redacție

Revista Liceului Teoretic *Ioan Slavici* Panciu
Bulevardul Independenței, nr. 2, Panciu, Vrancea

Redactor șef

Claudia OPREA - XI D

Design și editare

Georgiana COCIORBĂ - cls. a XI-a A
Lucian BUSUIOC - cls. a XI-a A

Redactori

Marina BOȘCAN - cls. a VII-a A
Reina GHEORGHITĂ - cls. a VIII-a A
Cristina DOBRIN - cls. a VIII-a A
Ana PÂRVU - cls. a IX-a D
Mara AGAPIE - cls. a IX-a D
Alexandra CORCOZ - cls. a IX-a D
Miruna NICA - cls. a X-a D
Andreea DIACONU - cls. a XI-a D
Răzvan ANDRIEȘ - cls. a XI-a D
Vlad ILIESCU - cls. a XI-a D
Maria ȘERBU - cls. a XI-a A
Cătălina GHIMPU - cls. a XI-a A
Andrei COROIU - cls. a XI-a A
Amalia MIRON - cls. a XI-a D
Beatrice ZAHARIA - cls. a XI-a D
Teodora MUSTĂȚĂ - cls. a XII-a B
Miruna TUTOVEANU - absolventă LIS
Cristi GODINAC - absolvent LIS
Liliana NENCIU BLAGA - absolventă LIS
Anca SIMION - absolventă LIS

Colaboratori

Alexandra SAVA - Trainer Fundația *Dreptul la Educație*
Laura MATEȘ - Muzeograf, Muzeul Memorial *Ioan Slavici și Emil Monția* Șiria, Arad
Prof. Gabriela PRICOP
Prof. Luiza MICU
Prof. Ionuț GÂRLEANU
Prof. Luminița COCIORBĂ
Prof. Cristina ISTRATE
Prof. Raluca COSTAN

Fotografii: Cristi ȘERBAN - absolvent LIS
Prof. Constantin-Ioan GÂRLEANU

Foto copertă: Georgiana COCIORBĂ - cls. a XI-a A

Profesori coordonatori:

Elena MANOVICI
Andrei-Igor MANOVICI

Revistă tipărită cu sprijinul domnului Iulian NICA,
primar al orașului Panciu, Vrancea

Website LTIS

Website ActuaLis

Revista Liceului Teoretic "Ioan Slavici" Panciu